

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 360 ΔΡΧ 200

ΣΑΜΙΝΑ: ΨΕΥΤΟΚΚΕ-ΣΥΝ-ΣΗΜΙΤΗΣ ΟΙ ΥΑΙΝΕΣ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΙΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΚΤΟΠΛΟΪΑ

Στα ανοιχτά του λιμανιού της Πάρου 73 τουλάχιστον άνθρωποι, μεταξύ των οποίων και μικρά παιδιά, έχασαν τη ζωή τους στο πιο τραγικό ναυάγιο των τελευταίων χρόνων στη χώρα μας. Μέσα στον τρόμο και την αγωνία χαροπαλεύοντας ώρες με τα κύματα για την επιβίωσή τους τέλειωσαν ένα ταξίδι ρουτίνας οι επιβάτες του πλοίου “Εξπρές Σάμινα” των Μινωικών Γραμμών που κατάφεραν να σωθούν. Οι διασωθέντες είχαν να μεταφέρουν τις εξής κατηγορίες μ’ ένα στόμα: “Το πλήρωμα έβληπε ποδόσφαιρο”, “Ο καπετάνιος και οι αξιωματικοί δεν ήταν στη γέφυρα, έβληπαν τον αγώνα του Παναθηναϊκού”, “Ο καπετάνιος το έριξε στα βράχια”, “Δεν μας ενημέρωσαν ότι το πλοίο βυθιζόταν”, “Δεν κατέβασαν τις βάρκες”, “Δεν μας έδωσαν σωσίβια”.

Αυτά είπαν οι επιβάτες. Όμως πριν καλά καλά βγουν οι άνθρωποι στη στεριά και μαζευτούν τα πτώματα, δηλαδή από τα χαράματα της Τετάρτης, βγήκαν οι “συνδικαλιστές” του ψευτοΚΚΕ Μανουσογιαννάκης (ΠΕΜΕΝ) και Τούσας (ΣΤΕΦΕΝΣΟΝ), να τους διαψεύδουν σε όλα τα κανάλια. “Όχι” διακήρυσσαν σε όλες τις κατευθύνσεις, “το πλήρωμα έκανε τη δουλειά του”. Σύμφωνα μ’ αυτούς “ήταν αδια-

νόητο” το πλήρωμα να μην κάνει τη δουλειά του. “Φταιει η εταιρεία”, έλεγαν. “Το πλοίο ήταν σαπιοκάραβο. Είχε μηχανικές βλάβες. Η εφοπλιστική ασυδοσία δολοφονεί”. Τις κρίσιμες ώρες ο πανταχού παρών γκαμπελίσκος Τριανταφυλλόπουλος, βγήκε σα μία καρικατούρα Κούρκουλου να ανακαλύπτει ότι στην περίπτωση της μηχανικής βλάβης οι πλοιοκτήτες δεν θα έπαιρναν αποζημίωση από την ασφάλεια του πλοίου. Οι πρώτες ανακοινώσεις των κομμάτων βγήκαν ως εξής: ΠΑΣΟΚ και ΝΔ επιφυλάχτηκαν να αναζητήσουν ευθύνες, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ μίλησαν από την αρχή για ευθύνες του εφοπλισμού. Σε λίγο η “ασυδοσία του εφοπλιστικού κεφαλαίου” έγινε οικουμε-

νική διακήρυξη. Η συγκάλυψη του εγκλήματος και η δημαγωγία εναντίον του “δαμονικού κεφαλαίου” είχε ξεκινήσει.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΙΑΣ “ΑΝΕΞΗΓΗΤΗΣ” ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ

Το απόγευμα της Τρίτης 26 Σεπτεμβρίου το “Εξπρές Σάμινα” ξεκίνησε το τακτικό του δρομολόγιο για την Πάρο. Όταν έφτανε στο λιμάνι της Πάρου γύρω στις δέκα το βράδυ επικρατούσαν ισχυροί άνεμοι 7-8 μποφόρ. Στην είσοδο του λιμανιού της Πάρου βρίσκεται η μικρή χαρτογραφημένη βραχονησίδα “Πόρτες”, ύψους τουλάχιστον 20 μέ-

συνέχεια στη σελ. 3

Από τα περιεχόμενα

Η πολεμική Ολυμπιάδα (σελ. 4)

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

Το ρώσικο παιχνίδι και η ευρωπαϊκή τύφλα

Στη Γιουγκοσλαβία ο σέρβικος σοβινισμός δοκίμασε την πιο μεγάλη του ως τα τώρα πολιτική ήττα από τα συνδυασμένα πυρά των ρώσων ναζί και των δυτικών ιμπεριαλιστών κάτω από την ηγεμονία των πρώτων.

Σε διεθνές επίπεδο το παιχνίδι το έχουμε δει να παίζεται παντού στον Τρίτο Κόσμο, αλλά με πιο έντονο και χαρακτηριστικό τρόπο στη Σερβία και στο Ιράκ.

Πρόκειται για την εξής γενική τακτική: Η Αμερική και η Ευρώπη χτυπάνε ένα σοβινιστικό καθεστώς από τα έξω, και η Ρωσία,

που βρίσκεται μέσα στη χώρα και σα σύμμαχος αυτού του καθεστώτος, περιμένει οι σοβινιστές να πέσουν και να πάρει αυτή την εξουσία.

Η Ρωσία ψηφίζει και ενθαρρύνει πάντα τη Δύση να βομβαρδίζει από τον αέρα τις χώρες τραμπούκους (σημ. η ίδια κάνει ότι

μπορεί για να ενισχύσει τον τραμπουκισμό τους) αλλά δεν την αφήνει ποτέ να κάνει μια επίθεση στο έδαφος. Ταυτόχρονα σκαρώνει και ηγείται της κάθε εσωτερικής αντιπολίτευσης, αφού η Δύση που βομβαρδίζει φαίνεται σαν εξωτερικός εχθρός στις μάζες του σοβινιστικού κράτους, οπότε είναι έξω από κάθε διαδοχή εξουσίας.

Αυτό κάνει η Ρωσία και στη Σερβία χάρη στα δυτικά ζώα, που δεν έχουν ούτε μυαλό, ούτε αρχές και που καθοδηγούνται σαν αθύρ-

ματα από τον πράκτορα του ρωσοκινέζικου άξονα Κλίντον.

Αφού λοιπόν στο Ραμπουιγιέ η Ρωσία έσπρωξε με τρόπο τη Δύση σε ανάμειξη στο Κόσοβο και στους βομβαρδισμούς, άρχισε στη συνέχεια να κάνει το φίλο της Σερβίας, και να φωνάζει ενάντια στους βομβαρδισμούς, αλλά χωρίς να κουνάει το δακτυλάκι της. Όταν τέλειωσαν οι βομβαρδισμοί, σε συνεννόηση με τον Κλίντον, μπήκε και πήρε το αεροδρόμιο της Πρίστινας, δηλαδή το πιο βασικό ση-

μείο του Κόσοβου.

Ύστερα με την ησυχία της οργάνωσε την πολιτική αντιπολίτευση στον Μιλόσεβιτς, η οποία στο σύνολό της έχει μια θέση: “Κάτω οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και οι βομβαρδισμοί”, καθώς και το “Ναι στη Ρωσία που δεν μας βομβάρδισε, και που δεν είναι με τον Μιλόσεβιτς”.

Αρχηγός της αντιπολίτευσης

συνέχεια στη σελ. 10

ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

ΘΕΛΕΙ ΑΡΕΤΗ ΚΑΙ ΤΟΛΜΗ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

Η σημερινή κατάσταση και το πρόγραμμα μας για το αύριο

Συνάδελφοι μεταλλεργάτες,

Την κατάσταση στο Συνδικάτο, την ξέρετε όλοι. Κι εσείς που περιμένετε στη σειρά να κάνετε κάνα μεροκάματο από τη διακίνηση και κατεβαίνετε καθημερινά στο Εργατικό Κέντρο. Κι εσείς που δουλεύετε εκτός σειράς, αλλά βλέπετε τη δράση των συνδικαλιστών καθημερινά στη Ζώνη.

Μια δράκα ανθρώπων με ιδιοτελείς σκοπούς έχει αναγάγει την απάτη, το ψέμα και το ριζισμό των συναδέλφων σε καθημερινή πρακτική και αν κάποιος συνάδελφος τολμήσει να ασκήσει κριτική ή να διαμαρτυρηθεί για κάτι που είδε στραβό, αντιμετωπίζει τις ύβρεις και τους προπηλακισμούς της ομάδας των τραμπούκων, που πέφτουν επάνω του σαν **πεινασμένες ύαινες**, έτοιμες να τον κατασπαράξουν αν δεν πάρει τα λόγια του πίσω.

Αυτό δεν είναι σωματείο εργατών, αυτό που οι παλιότεροι συνάδελφοι μας έμαθαν να βλέπουμε σα δεύτερο σπίτι μας. Τα παλιότερα χρόνια ο συνδικαλιστής ήταν το πιο κατατρεγμένο άτομο, αυτός που έκανε τα λιγότερα μεροκάματα και σχεδόν πάντα η οικογένεια του δυστυχούσε, γιατί ήταν αυτός που έμπαινε μπροστά για να προστατέψει τον κάθε συνάδελφο του από τις αυθαιρεσίες και τα ριζίματα του κάθε εργοδότη. Μπορεί κανείς να πει το ίδιο για τους σημερινούς συνδικαλιστές και ειδικά για την κυρίαρχη κλίκα του συνδικάτου Μετάλλου;

Σίγουρα όχι: Σήμερα έχουμε ανθρώπους στη διοίκηση και στις διάφορες επιτροπές του συνδικάτου που έγιναν συνδικαλιστές για να τρώνε με σαράντα μασέλες, για να πηγαίνουν από τη μια δουλειά στην άλλη, περιφρονώντας τι λένε οι συνάδελφοι γι' αυτούς και ουαί κι αλίμονο σ' όποιον τολμήσει να το πει ανοιχτά χωρίς να διαθέτει γερά μπράτσα. Γι' αυτό βλέπουμε το θλιβερό φαινόμενο να συζητούνται ψιθυριστά αυτά τα πράγματα στις διάφορες γωνίες των διαδρόμων του συνδικάτου και της Ζώνης, και όταν εμφανιστεί κανείς από τους τραμπούκους της κλίκας, η συζήτηση σταματάει ή αλλάζει, μη τυχόν και τους ακούσει.

Όποιος δε θέλει να σκεπάσει τα μάτια του με την παλάμη του ξέρει ότι αυτά που λέμε εδώ είναι αλήθειες. Όλοι μας μεγαλώνουμε παιδιά. Τι θα πούμε σ' αυτά αν κάποτε μας ρωτήσουν τι κάναμε όταν βλέπαμε τέτοια φαινόμενα, και γιατί δεν τα αποτρέπαμε.

Υπάρχει μια λαϊκή παροιμία που λέει ότι όποιος καεί από το χυλό, φυσάει και το γιαούρτι. Πολλοί συνάδελφοι πιστεύ-

Δημοσιεύουμε την παρακάτω προκήρυξη του ΕΡΓΑΣ που μοιράστηκε πριν δύο βδομάδες και προκάλεσε συγκίνηση και πλατιά αποδοχή στους εργατές της Ζώνης. Πρόκειται για το πρώτο κείμενο προγραμματικής πλατφόρμας του ΕΡΓΑΣ που τοποθετεί με συγκλονιστική σαφήνεια το περίγραμμα ενός πραγματικά προλεταριακού και επαναστατικού συνδικαλισμού ενάντια στη σαπίλα του σοσιαλφασιστικού συνδικαλισμού.

Αυτό είναι ένα κείμενο οδηγός της συνδικαλιστικής δουλειάς για τους συντρόφους μας σε όλους τους χώρους και για όλη την περίοδο που διανύουμε. Η συγγραφή του έρχεται να κλείσει μια ολάκερη περίοδο αναζητήσεων στη διάρκεια της οποίας μέσα στον ΕΡΓΑΣ και την ΟΑΚΚΕ δούλεψε μια διαλυτική δεξιά γραμμή ουράς απέναντι στο σοσιαλφασισμό, ιδιαίτερα απέναντι στη συνασπισμική του εκδοχή. Δεν είναι τυχαίο ότι ο εκπρόσωπος αυτής της γραμμής Λιακόπουλος, διαγραμμένος από τον ΕΡΓΑΣ, κατεβαίνει τώρα στις εκλογές με το συνδυασμό του ΣΥΝ ο οποίος έχει επικεφαλής του τον παλιό σοσιαλφασίστα πρόεδρο του Συνδικάτου και νυν στέλεχος του ΣΥΝ, Καραγιαννάκη. Απέναντι σ' αυτό τον συνδυασμό που έρχεται να σώσει τον χρεωκοπημένο κνίτη Πουντίδη αντιπαράθεται τώρα, ένας ΕΡΓΑΣ ώριμος, ταξικά ανεξάρτητος και με δικιά του δημοκρατική πολιτική μετώπων στην οποία να ηγεμονεύει. Το εξαιρετικό οργανωτικό δυνάμωμα του ΕΡΓΑΣ τον τελευταίο καιρό είναι δείγμα αυτής της νέας ανεπτυγμένης γραμμής μας.

ουν ότι όποιος και να βγει θα κάνει τα ίδια, γιατί όλοι είμαστε ίδιοι.

Όχι συνάδελφοι, ο ΕΡΓΑΣ σ' όλα τα χρόνια της δράσης του είχε μια ίσια πορεία αντίστασης ενάντια στην κυρίαρχη κλίκα, και όταν η κλίκα είχε πρόεδρο και καθοδηγητή τον Καραγιαννάκη, και αργότερα με τον Πουντίδη.

Μία αδυναμία είχε μόνο ο ΕΡΓΑΣ: όσοι συνάδελφοι έρχονταν μαζί μας, δέχονταν μεγάλη επίθεση βίας και συκοφαντίας είτε από τους τραμπούκους των Καραγιαννάκη (Πουντίδης, Σερεβέτας και σία) ο οποίος ήταν πρόεδρος στη δεκαετία του '80, είτε από τους σημερινούς τραμπούκους του Πουντίδη που τον αντικατέστησε (Σημαντήρης, Γκούτης, Σεβαστός και σία). Τώρα μαθαίνουμε ότι ο Καραγιαννάκης ετοιμάζει ψηφοδέλτιο μετά από πολλά χρόνια αδράνειας, έχει μαζέψει μερικά συνδικαλιστικά συντρίμια Πολίτη, Λιακόπουλο, Αλεβιζόπουλο και μερικούς συναδέλφους που προφανώς δεν διαθέτουν μνήμη για το τι έκανε όταν ήταν πρόεδρος του συνδικάτου, που τα γιουχαϊσμάτα και οι ξυλοδαρμοί στις συνελεύσεις και στη Ζώνη με την καθοδήγησή του, ήταν συνήθης πρακτική ενάντια στον ΕΡΓΑΣ και σε όποιον άλλο συνάδελφο τόλμαγε να κάνει κριτική.

Τώρα περιμένουμε να δούμε αν θα ζητήσει συγγνώμη από τον κλάδο για την ιστορία του, ή φτιάχνει παράταξη για να γίνει Πουντίδης στη θέση του Πουντίδη.

Ο ΕΡΓΑΣ σήμερα μετά το διώξιμο του Λιακόπουλου (που επειδή ο ίδιος φοβόταν την ΕΣΑΚ, δεν ήθελε την αυτόνομη αντιπαράθεση με τους τραμπούκους και προσπαθούσε να μας κάνει ουρά της ΠΑΣΚΕ έχοντας βλέψεις αλά Γαλανός να αναρριχηθεί μέσα εκεί), έχει σήμερα στις γραμμές του αρκετούς συναδέλφους που δεν πιστεύουν ότι η μοίρα τους είναι το σκυμμένο κεφάλι και η καρπαζιά, αλλά είναι αποφασισμένοι να παλέψουν για να κρατήσουν τη Ζώνη ανοιχτή, για να δουλεύουν όλοι οι μεταλλεργάτες μέσα σ' αυτήν με περηφάνεια και αξιοπρέπεια. Πολλοί συνάδελφοι μας λένε: "Θα σας ψηφίσουμε, αλλά δεν μπαίνουμε στο ψηφοδέλ-

τιο για να μη φανούμε, γιατί μετά θα μας κυνηγάνε από τις δουλειές". Έτσι συνάδελφοι δεν γίνεται τίποτα, δεν υπάρχουν πια Ζορό να σας υπερασπίσουν. Αν εσείς δεν κινηθείτε, πως θα αλλάξουν τα πράγματα; Το συνδικάτο, η κυρίαρχη κλίκα το έχει μετατρέψει σ' ένα φασιστικό εργαλείο για την εξυπηρέτηση των δικών της ατομικών και κομματικών συμφερόντων.

ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ

Ο Πρόεδρος και ο Γραμματέας πληρώνονται από το Συνδικάτο για να μπαίνουν μπροστά και να καθαρίζουν για όλα τα προβλήματα των συναδέλφων. Να μην έχουν ανάγκη να πάνε για μεροκάματο, δηλαδή η δράση τους να μην έχει εξάρτηση από την εργοδοσία ώστε να μπορούν να καθαρίζουν για την εφαρμογή της σύμβασης και το 30%.

Αντί γι' αυτό, περιμένουν από τις επιτροπές και τους συναδέλφους που είναι πρώτοι στη σειρά να ανεβαίνουν στα καράβια και να τσακώνονται με εργολάβους και εργοδηγούς για να πάρουν ανθρώπους από το Σωματείο.

Εμείς θα επιβάλλουμε στα μαγαζιά μια ρύθμιση που θα λύσει αρκετά προβλήματα. Να στέλνουν στο συνδικάτο κατάσταση του προσωπικού που έχουν σε κάθε καράβι ώστε να ελέγχονται όλα τα ζητήματα που αφορούν και τη σύμβαση και το 30% και τους συνταξιούχους. Αν γίνει αυτό, τότε θα έχει την ευθύνη το προεδρείο, αν κάτι δεν περπατήσει και όχι τα μέλη των επιτροπών τα οποία είναι ανοχύρωτα στο κνήγι του μεροκάματος.

Στο τέλος κάθε δουλειάς το συνδικάτο θα κάνει έλεγχο στις καταστάσεις του ΙΚΑ, ώστε να διαπιστωθεί έγκαιρα αν τα ένσημα είναι σωστά, και όχι μαιμούδες, και ψάχνονται οι συνάδελφοι όταν έρχεται ο καιρός για τη σύνταξη.

Ο πρόεδρος και ο γραμματέας εφόσον πληρώνονται για να δουλεύουν για τον κλάδο, και όχι να πίνουν τον καφέ τους στις καφετέριες, θα βρίσκονται όλη την ημέρα στη διάθεση του κάθε συναδέλφου

όταν τους χρειαστεί για κάποιο πρόβλημα. Μαζί με όποια μέλη της διοίκησης δε δουλεύουν, θα περνάει καθημερινά από τα καράβια ώστε να επεμβαίνει αμέσως σ' οποιοδήποτε πρόβλημα.

Έχουμε στον κλάδο ειδικότητες όπως οι μανουβραδόροι και οι μηχανικοί οι οποίοι έχουν και τα μεγαλύτερα προβλήματα ανεργίας. Αρκετά μαγαζιά βάζουν βοηθούς να κάνουν το μανουβραδόρο με αποτέλεσμα συχνά να έχουμε ατυχήματα. Αυτό θα σταματήσει. Θα παίρνουν μανουβραδόρους στα καράβια κι αν δεν έχουν δουλειά μανούβρες κάποιες ώρες, ας βοηθάνε αλλού.

Οι μηχανικοί μαστίζονται από την ανεργία επειδή οι πλοιοκτήτες βάζουν στην επισκευή τους μηχανικούς που ταξιδεύουν αλλά περιμένουν την ανακύκλωσή τους. Αυτό θα σταματήσει, είτε μηχανουργείο μπει είτε ο πλοιοκτήτης κάνει την επισκευή θα εφαρμόζει το 30% για να δώσουν οι μηχανικοί της Ζώνης. Για τους συναδέλφους που έχουν συμπληρώσει το όριο ηλικίας αλλά δεν έχουν τα ένσημα να πάρουν τη σύνταξή τους, θα τους στηρίξουμε με απόλυτη προτεραιότητα μέσα από το 30%, όπως και αυτούς που είναι στην τελευταία δεκαετία να κάνουν τα ένσημα που τους χρειάζονται. Δεν θα επιτρέψουμε να δουλεύουν φίτερ στην επισκευαστική ζώνη.

συνέχεια στη σελ. 6

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 300/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΟΙ ΥΑΙΝΕΣ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΙΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΚΤΟΠΛΟΪΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

τρων, η οποία φωτίζεται έτσι ώστε να είναι ορατή από μίλια μακριά, και είναι γνωστή σε όσους κάνουν αυτή τη διαδρομή. Αλλά το “Εξπρές Σάμινα” έπεσε κατευθείαν πάνω στη βραχονησίδα και χωρίς να ελαττώσει ταχύτητα. Η πρόσκρουση που ακολούθησε ήταν ισχυρή. Ανοίχτηκε ένα τεράστιο ρήγμα μήκους 50 μέτρων και πλάτους από ένα εκατοστό έως 1 μέτρο, το πλοίο γέμισε νερά και σε λίγη ώρα βυθίστηκε, περίπου δέκα λεπτά από το λιμάνι της Πάρου. Μετά την πρόσκρουση, οι επιβάτες άκουγαν από το πλήρωμα ότι έπρεπε να κρατήσουν την ψυχραιμία τους και να παραμείνουν στο πλοίο γιατί θα έρχονταν μέσα διάσωσης σύντομα. Όταν το πλοίο είχε πάρει πλέον μεγάλη κλίση άρχισε η εκκένωση, χωρίς να δοθούν οδηγίες στους επιβάτες. Τα μέλη του πληρώματος δεν οδήγησαν τους επιβάτες στους σταθμούς συγκέντρωσης, δε μοίρασαν τα σωσίβια όπως έπρεπε, και δεν ήταν στο κατάστρωμα για να κατεβάσουν βάρκες. Λίγα μέλη του πληρώματος έκαναν κάποιες ενέργειες για να βοηθήσουν χωρίς καμία οργάνωση όμως, όπως αποδεικνύεται. Οι επιβάτες ουσιαστικά αβοήθητοι έψαχναν τα σωσίβια, προσπαθούσαν να κατεβάσουν τις βάρκες και να κάνουν ότι άλλο μπορούσαν να σκεφθούν για να σώσουν τους εαυτούς τους και τους δικούς τους.

Λίγο μετά τις πρώτες ώρες της τραγωδίας, όταν άρχισαν να έρχονται οι μαρτυρίες αυτών που επέζησαν ήταν σε όλους καθαρό το γιατί έγινε η σύγκρουση. Το ίδιο βράδυ η τηλεόραση μετάδωσε τον αγώνα Παναθηναϊκού-Αμβούργου. Ο πλοίαρχος και ο αξιωματικός υπηρεσίας (υποπλοίαρχος) που έπρεπε να βρίσκονται στη γέφυρα μαζί με τον τιμονιέρη κατά την είσοδο του караβιού στο λιμάνι παρακολουθούσαν τον αγώνα και πηγαίνονταν στη γέφυρα χωρίς να έχουν την προσοχή τους στην πλοήγηση (λένε για τον υποπλοίαρχο ότι ασχολείτο με μια νεαρή επιβάτιδα). Λόγω των κακών καιρικών συνθηκών και της επικινδυνότητας του λιμανιού που οφείλεται στην ύπαρξη της βραχονησίδας, η έλλειψη αυτή της απαραίτητης επιμέλειας έριξε το καράβι στους βράχους. Ήδη ο πλοίαρχος στις πρώτες του δηλώσεις αποδέχθηκε την ευθύνη του, ενώ και ο υποπλοίαρχος παραδέχθηκε ότι το λάθος ο-

φειλόταν σε δικούς του κακούς χειρισμούς. Χαρακτηριστικό της σύγκρουσης που επικράτησε είναι ότι το σήμα της κατάστασης κινδύνου καθυστέρησε δέκα σχεδόν λεπτά να σταλεί, γεγονός που σημαίνει ότι ούτε ο ασυρματιστής ήταν στη γέφυρα, όπως όφειλε, ενώ στάλθηκε σήμα προσάραξης, και όχι σήμα για κίνδυνο βύθισης.

Αυτά όλα όμως δε βόλευαν καθόλου τους δημαγωγούς του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος που βρήκαν μία ευκαιρία - χρυσάφι να επιτεθούν στο ισχυρό εφοπλιστικό κεφάλαιο. Αυτή την ευκαιρία έσπευσαν πρώτα να την εκμεταλλευτούν τα ελεγχόμενα από το ψευτοΚΚΕ συνδικάτα της ΠΕΜΕΝ και της ΣΤΕΦΕΝΣΟΝ που είχαν ήδη ανοιχτούς λογαριασμούς με τις Μινωϊκές Γραμμές, αφού πριν από λίγες μέρες είχαν παγώσει τα δρομολόγια με απεργίες διεκδικώντας πληρωμή υπερωριών τις οποίες δεν αναγνώριζε η εταιρεία. Έτσι η ΠΕΜΕΝ ήταν η πρώτη που εξέδωσε ανακοίνωση για το γεγονός με την οποία κατηγορούσε το ΥΕΝ και την “ασυδοσία του εφοπλιστικού κεφαλαίου”. Έφερνε μάλιστα στο προσκήνιο έγγραφα καταγγελίες του μηχανικού Α. Σορόκου που είχε απολυθεί από το πλοίο, ότι το πλοίο δεν ήταν αξιόπλοο. Αυτές οι καταγγελίες αξιοποιήθηκαν στο έπακρο στη συνέχεια. Όμως, ο καταγγέλλων ήταν αφερέγγυο πρόσωπο γιατί έκανε τις καταγγελίες αφού απολύθηκε από την εταιρεία και οι καταγγελίες αυτές ελέγχθηκαν στη συνέχεια από την Επιθεώρηση του Υπουργείου, αλλά δεν επαληθεύτηκαν.

Παρ’ όλ’ αυτά η ΠΕΜΕΝ έχει πίσω της το ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΝ και όλο το καθεστώς. Το καθεστώς λοιπόν είχε μιλήσει, και ακολούθησε ο συνήθης χορός στα ΜΜΕ όλων αυτών που άρχισαν να βρίσκουν ότι δεν μπορούσε να εξηγηθεί η πρόσκρουση, αν τουλάχιστον δεν έβγαζαν κάποιες ευθύνες της εταιρείας, με τον Μανουσογιαννάκη και τον Τούσα πρωταγωνιστές στις οθόνες! Αναφέρθηκε κατά κόρον ότι λόγω της παλαιότητας του πλοίου, η πρόσκρουση πρέπει αναγκαία να οφειλόταν σε κάποια βλάβη των συστημάτων του, όπως σε κάποια βλάβη των συστημάτων ασφαλείας οφειλόταν τάχα το γεγονός ότι το πλοίο βυθίστηκε τόσο γρήγορα. Άρχισαν λοιπόν όλοι να κάνουν τους ειδικούς μέχρι σημείου γελοιοποίησης. Μάλιστα, ένα σημείο που φανέρωνε την ασχετοσύνη

τους ήταν το ότι στήριξαν στις μαρτυρίες του κόσμου ότι έσβησαν τα φώτα τη θεωρία ότι δεν λειτούργησε η ηλεκτρογεννήτρια έκτακτης ανάγκης που βρισκόταν στο κατάστρωμα. Στην πραγματικότητα αρκετοί επιβάτες ανέφεραν ότι άναβαν μόνο τα “μικρά πλαϊνά φωτάκια”, αλλά αυτό δεν ικανοποιούσε τις διαθέσεις των Ευαγγελάτου-Τριανταφυλλόπουλου που ήθελε να βυθιζόμενο πλοίο λουσμένο στο φως... Το συντριπτικό επιχείρημα εναντίον όλης αυτής της φιλολογίας είναι ότι κανένα μέλος του πληρώματος δεν επιβεβαίωσε κάποια βλάβη του πλοίου, ακόμα κι αυτοί που έπρεπε να την επικαλεστούν για να σώσουν το κεφάλι τους (πλοίαρχος και υποπλοίαρχος). Όλοι οι μηχανικοί επίσης δήλωσαν ότι όχι μόνο δεν υπήρχε πρόβλημα αλλά είχαν γίνει την τελευταία περίοδο τέτοιες εργασίες και επισκευές ώστε όλα τα συστήματα να δουλεύουν άψογα.

Τις συνθήκες του ατυχήματος όπως προκύπτουν από τα πραγματικά στοιχεία, και όχι αυτά που εφευρίσκουν οι δημαγωγοί του σοσιαλφασισμού, διαφωτίζουν οι διαπιστώσεις του καθηγητή στο Τμήμα Ναυπηγών του ΕΜΠ, Θ. Λουκάκη *Καθημερινή*, 28/9/2000: “*Τα βοηθήματα που έχει σήμερα ένα πλοίο -όπως το GPS, είναι τέτοια που ανά πάσα στιγμή ο πλοίαρχος γνωρίζει την ακριβή θέση του, καθώς και τι υπάρχει από κάτω (στο βυθό) ή πλησίον του. Κατά συνέπεια, για να πέσει ένα πλοίο σε “ξέρα” είτε υπέστη βλάβη το πηδάλιο, είτε το πλήρωμα και ο πλοίαρχος έκαναν σειρά λαθών.*”

Στην πρώτη περίπτωση -αυτή της μηχανικής βλάβης, ο πλοίαρχος όφειλε να ειδοποιήσει τους επιβάτες και να προχωρήσει στις ενδεχόμενες, για τις περιπτώσεις αυτές, ενέργειες, δηλαδή, να “φρενάρει” το πλοίο. Κάτι που θα γινόταν αμέσως αντιληπτό από τους επιβάτες, αρκετοί από τους οποίους θα έχαναν την ισορροπία τους. Στην περίπτωση, όμως, του “Σάμινα” κάτι τέτοιο δεν συνέβη.

Άρα, ως πιθανότερη εκδοχή πρέπει να θεωρηθεί αυτή του λάθους ή της αμέλειας του πλοίαρχου και των υπευθύνων μελών του πληρώματος. Οι ισχύοντες κανονισμοί, σύμφωνα με τον Θ. Λουκάκη, επιβάλλουν -σχετικά εάν επί της ουσίας τηρούνται- υψηλές προδιαγραφές ασφαλείας, για τα επιβατηγά πλοία.

Και ο καθηγητής του ΕΜΠ, συνεχίζει με την επισήμανση, ό-

τι αν και δεν υπάρχουν αβύθιστα πλοία εν τούτοις, τα επιβατηγά σχεδιάζονται κατά τρόπο, ώστε ακόμη και εάν ένα ή δύο “διαμερίσματα” τους γεμίσουν νερό, οι υπάρχοντες “στεγανοί φράκτες” να το κρατάνε στην επιφάνεια, σύμφωνα με τη μελέτη ευστάθειας του πλοίου.

Τι όμως συνέβη στην περίπτωση του “Σάμινα;”

Σ’ αυτό το ερώτημα, την απάντηση δίνει ο Β’ μηχανικός του “Σάμινα” (*Ναυτεμπορική*, 29/9): “*είχαν σπάσει όλες οι στεγανές αντλίες, πόρτες, μοτέρ τα οποία είχαν φύγει όλα από τη θέση τους, τα είχε σκίσει όλα ο βράχος και γι’ αυτό δεν έκλεισε καμία στεγανή πόρτα. Αν δούλευε ο μηχανισμός, το πλοίο δεν θα βούλιαζε σε είκοσι λεπτά, αλλά σε μία, ώρα, σε μιάμιση ή μπορεί να μη βούλιαζε και καθόλου. Όλοι οι μηχανισμοί αχρηστεύτηκαν γιατί ο βράχος μπήκε μέσα στο μηχανοστάσιο. Η γνώμη για τη σύγκρουση είναι πως μοιάζει με ανθρώπινο λάθος. Εμείς ως πλήρωμα κάναμε ότι μπορούσαμε”.*”

Έχει επίσης χρησιμοποιηθεί στο έπακρο ο αφορισμός ενός διεθνούς τουριστικού οδηγού για το “Σάμινα” σε στοιχείο ότι αυτό δεν ήταν αξιόπλοο. Η αλήθεια είναι ότι ο τουριστικός οδηγός απευθύνεται σε τουρίστες και έχει χρέος να υποδείξει τα πλοία που εξασφαλίζουν το πιο άνετο, ευχάριστο γρήγορο και πολυτελές ταξίδι, και βεβαίως το “Σάμινα” ήταν το τελευταίο στη λίστα, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε στοιχείο αξιοπλοΐας.

Ακόμα, κι αν δεχθεί όμως κανείς ότι υπήρχαν προβλήματα στο πλοίο, ή αν προκύψουν τέτοια στοιχεία, είναι γεγονός ότι **δεν ήταν αυτά τα προβλήματα που το έριξαν στους βράχους**, και ότι όσο νέο και να ήταν το πλοίο, αυτή η σύγκρουση με τον τρόπο που έγινε θα το οδηγούσε στο βυθό. Αυτή η αλήθεια προκύπτει αβίαστα τόσο από τα γεγονότα, όσο και από τις μαρτυρίες.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ, ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΔΗΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Αυτά τα κτήνη που συγκαλύπτουν τις εγκληματικές ευθύνες των αξιωματούχων και του πληρώματος του πλοίου, έχουν σα συνδικαλιστές διαφθείρει για χρόνια τα πληρώματα ώστε αυτά να είναι μόνο ετοιμοπόλεμα στη

στρατηγική σύγκρουση του σοσιαλφασισμού με την ανάπτυξη της ναυτιλίας και να μην έχουν την παραμικρή αίσθηση της ευθύνης απέναντι στη δουλειά τους και στους ανθρώπους που μεταφέρουν.

Οι Μινωϊκές Γραμμές βρέθηκαν στο στόχαστρο του ψευτοΚΚΕ ακριβώς τη στιγμή που πραγματικά γιγαντώθηκαν με αποτέλεσμα να ελέγχουν πάνω από το 50% των ακτοπλοϊκών συγκοινωνιών. Με πολυήμερη απεργία οι συνδικαλιστές του ψευτοΚΚΕ ακινητοποίησαν τα πλοία για ένα μεγάλο διάστημα. Λίγες μέρες μετά την απεργία ήρθε αυτή η ναυτική τραγωδία.

Αμέσως αφού μέσα από τα κανάλια, τις δηλώσεις και τις ανακοινώσεις στήθηκε το θέμα του “σαπιοκάραβου”, του “πλωτού φέρετρου” και των “ασύδοτων εφοπλιστών”, άρχισε να έρχεται στην επιφάνεια όλο και περισσότερο το θέμα του μονοπωλίου των Μινωϊκών. Χάθηκαν οι “καραβοκύρηδες” είπαν εννοώντας τους μικρούς ιδιοκτήτες, και τώρα το “ασύδοτο κεφάλαιο” κάνει ότι θέλει. Ο Κ. Καραμανλής συντάχθηκε αμέσως με το σοσιαλφασιστικό μέτωπο σ’ αυτό το σημείο.

Μάλιστα, η ευθύνη της μονοπωλιακής αυτής ανάπτυξης έπεσε πάνω στους Σουμάκη και τον τραγικό Παπουτσή, γιατί υποτίθεται ότι έδειξαν ευνόια στις Μινωϊκές. Το πραγματικό μονοπώλιο όμως έχει στηθεί εδώ και χρόνια πάνω στις συνθήκες έλλειψης ανταγωνισμού υπέρ “των караβοκύρηδων”, που έχει προκαλέσει η διατήρηση του καμποτάζ και του κρατικού ελέγχου στις άδειες σκοπιμότητας. Το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ έχουν παλέψει και παλεύουν λυσασμένα για να μην αρθεί το καμποτάζ και ο κρατικός έλεγχος ώστε να αφεθεί πραγματικά “ασύδοτο” το μονοπωλιακό κεφάλαιο του κάθε “καραβοκύρη”. Μάλιστα, η άρση του καμποτάζ με την απελευθέρωση που θα σημαίνει για τις ακτοπλοϊκές συγκοινωνίες, θα οδηγήσει σε ταχύτατο εκσυγχρονισμό, ήδη οδηγεί, του στόλου ώστε να γίνει πιο ανταγωνιστικός, σε συνεργασίες με ευρωπαϊκές εταιρείες και γενικότερα σε μία τρομερή ανάπτυξη και ισχυροποίηση της ναυτιλίας, γι’ αυτό και το εμποδίζουν μαγισμένα.

Αν αναπτύσσονται λοιπόν μονοπωλιακές καταστάσεις αυ-

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

Ιδεολογική συμπύκνωση και εργαλείο του σοσιαλφασισμού και του ιμπεριαλισμού

Δεν υπάρχει καμιά παγκόσμια συλλογική εκδήλωση που να αντιπροσωπεύει τόσο πολύ το σύγχρονο αστικό ιμπεριαλιστικό κόσμο όσο μια Ολυμπιάδα. Όταν λέμε να τον αντιπροσωπεύει εννοούμε να τον αντιπροσωπεύει κυρίως πολιτιστικά, ιδεολογικά και ψυχολογικά παρασύροντας στο στρόβιλο της πραγματικής συγκίνησης που προκαλεί τα εκατομμύρια και τα δισεκατομμύρια των μαζών του πλανήτη.

Η Ολυμπιάδα είναι πάνω απ' όλα ο ακήρυκτος ιδεολογικός πόλεμος όλων των κρατών ενάντια σε όλα τα άλλα, ένας πόλεμος που συμπυκνώνεται στον πόλεμο που δίνουν οι πιο μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για την παγκόσμια ιδεολογική τους ηγεμονία μέσα από την κατάκτηση των περισσότερο μεταλλείων.

Η Ολυμπιάδα είναι η αποθέωση του σύγχρονου αθλητικού ανταγωνισμού που σε κάθε του επίπεδο και σε κάθε μορφή είναι ένας πραγματικός πόλεμος. Αυτός ο πόλεμος διαφέρει από τον κλασικό πόλεμο μόνο ως προς το ότι δεν έχει σαν στόχο την ολοκληρωτική φυσική εξόντωση του εχθρού.

Αν ο σύγχρονος αθλητισμός είναι μια θεομοθετημένη και διαιτητευμένη εχθρότητα ανάμεσα σε άτομα, ομάδες, εταιρείες και κράτη σε τοπικό, εθνικό ή διακρατικό επίπεδο, η Ολυμπιάδα είναι μια παγκόσμια θεομοθετημένη εχθρότητα που διαχειρίζεται και διαιτητεύει κυρίως τη διακρατική και διεθνική εχθρότητα. Τέτοιου είδους είναι και η δεύτερη μετά την Ολυμπιάδα παγκόσμια διοργάνωση διακρατικής και διεθνικής εχθρότητας, το Παγκόσμιο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου.

Αυτή την εχθρότητα οι διοργανωτές αυτών των μεγάλων σύγχρονων αρένων, που είναι κύρια οι εκπρόσωποι των μεγάλων αθλητικών δυνάμεων του κόσμου, την οργανώνουν με τέτοιους αυστηρούς κανόνες και με τέτοιο έλεγχο ώστε ποτέ ο πόλεμος να μην καταλήγει σε φυσική εξόντωση των αντιπάλων οπότε και σε κλασικό πόλεμο ανάμεσα στα συγκρουόμενα έθνη και κράτη.

Οι Ολυμπιάδες και τα Μουντιάλ επιτρέπεται να είναι μόνο χώροι στους οποίους διεξάγονται ιδεολογικοί πόλεμοι για να διαπαιδαγωγήσουν και να προετοιμάσουν τις μάζες για τους επερχόμενους πολέμους φυσικής εξόντωσης στους οποίους θα επιδοθούν, ήδη επιδίδονται, σε πολλά σημεία του πλανήτη τα αντίστοιχα κράτη.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο αλλά αναγκαίο, που οι πιο λαϊκές, οι πιο παθιασμένες στην ταύτιση αθλητή και κοινού, και οι πιο συλλογικές εκφράσεις του διακρατικού ανταγωνισμού, που εκφράζονται με το ποδόσφαιρο ήδη καταλήγουν όλο και περισσότερο σε βίαιες συγκρούσεις μεταξύ των φιλάθλων των κρατών.

ΟΥΤΕ ΑΘΛΗΣΗ-ΟΥΤΕ ΨΥ-

ΧΑΓΩΓΙΑ, ΑΛΛΑ ΠΟΛΕΜΟΣ

Στις Ολυμπιάδες οι συγκρούσεις είναι καθολικές και πιάνουν όλη τη σφαίρα των αθλημάτων και των αθλητικών λεγόμενων παιχνιδιών. Εδώ δεν πρόκειται ούτε για άθληση, ούτε για παιχνίδια.

Δεν παίζει κανείς με το κύρος ενός έθνους και γι' αυτό ο στόχος του αθλήματος δεν είναι η καλλιέργεια και η ανάπτυξη του σώματος των αθλητών, ούτε η ανάπτυξη των σωματικών δεξιοτήτων τους, ούτε, ακόμα περισσότερο, η αναψυχή τους, δηλαδή η ψυχική τους αναζωογόνηση και η πνευματική τους καλλιέργεια. Ο στόχος είναι η απόδειξη της υπεροχής του κράτους ή έθνους που εκπροσωπεί ο αθλητής πάνω στα άλλα έθνη και κράτη.

Αυτή η υπεροχή μπορεί να είναι είτε υπεροχή φυσική, δηλαδή υπεροχή του σώματος, της ψυχικής δύναμης και της ευφυΐας του αθλητή της δοσμένης χώρας, είτε υπεροχή επιστημονικοτεχνική.

Αυτό το δεύτερο είδος υπεροχής αντανακλά σε κάποιο βαθμό την επιστημονικοτεχνική και παραγωγική ανάπτυξη της δοσμένης χώρας, δηλαδή την ικανότητά της να οργανώνει και να συντηρεί επιτελεία ειδικών που υπεργυμνάζουν, ντοπάρουν με όλο και πιο ανεξίτηλα σκευάσματα και εκπαιδεύουν ψυχολογικά τους αθλητές ώστε αυτοί να αποσπούν νίκες.

Οι απατεώνες φασίστες και αστοί φιλελεύθεροι που ηγούνται αυτών των πολεμικών αναμετρήσεων αναφέρονται διαρκώς στο πνεύμα φιλίας, ειρηνικής άμιλλας και εντιμότητας, που θα πρέπει να επικρατεί σ' αυτούς τους αγώνες ή που τέλος πάντων είναι στη φύση αυτών των αγώνων.

Όμως η φύση αυτών των αγώνων, είναι όπως και η φύση κάθε πολέμου. Η επικράτηση πάνω στον αντίπαλο με κάθε μέσο θεμιτό ή αθέμιτο, νόμιμο ή παράνομο μέσο.

Σε αυτό τον πόλεμο, όπως και σε κάθε πόλεμο δεν χαιρέται ποτέ κανείς με τη νίκη του αντιπάλου του, ή με τις εξαιρετικές επιδόσεις του, ή με τις πρωτότυπες και έξυπνες τεχνικές του, όπως συμβαίνει συχνά στην ειρηνική άμιλλα όταν συγκρούονται φίλοι για να τροχίσουν τις δεξιότητές τους και να διδαχτούν ή και να διασκεδάσουν από αυτές. Εδώ η ήττα του καθένα είναι καταστροφή για τον ίδιο, όπως η ήττα του εχθρού είναι η υπέρτατη χαρά.

Μπορεί κανείς να το διαπιστώ-

σει αυτό ιδιαίτερα εκεί που οι προσπάθειες των αθλητών έρχονται με τη σειρά, του ενός μετά τον άλλον, και όχι ταυτόχρονα, για παράδειγμα στα άλματα, στις ρίψεις, την άρση βαρών, τη γυμναστική. Εδώ η μεγάλη χαρά των αθλητών και των ομάδων τους δεν εκδηλώνεται τόσο ύστερα από τη δικιά τους καλή προσπάθεια, όσο ύστερα από εκείνη την κρίσιμη αποτυχημένη προσπάθεια των αντιπάλων τους που δίνει στους ίδιους τη νίκη. Σε κάθε πάντως περίπτωση είτε ταυτόχρονα είναι το γεγονός της ήττας - νίκης, είτε επάλληλο στο χρόνο, το φαινόμενο είναι παντού το ίδιο: "Η χαρά του ενός (είναι), χάρος του άλλου", όπως λέει και το ποίημα του Βέρναλη. Την ώρα που ο αθλητής, η ομάδα, οι "φίλαθλοι" του κράτους νικητή ουρλιάζουν κλαίγοντας από χαρά και περηφάνεια, ο αθλητής, η ομάδα, οι φίλαθλοι του κράτους νικημένου κλαίει από δυστυχία και ταπείνωση.

Αυτός είναι ο βασικός νόμος της ζούγκλας αλλά και του κεφαλαιοκρατικού ανταγωνισμού. Το βασικό σ' αυτόν τον νόμο δεν είναι το πόσο θα κερδίσει από μια παραγωγική ή εμπορική, ή στρατιωτική επίδοση του το ξεχωριστό κεφάλαιο και το ξεχωριστό κεφαλαιοκρατικό κράτος, αλλά το πόσο θα χάσει από αυτήν ο ανταγωνιστής του.

Περιγράφοντας τη νίκη του στα 200 μ. ο Κεντέρης δήλωσε στους δημοσιογράφους ότι αισθάνθηκε τη μεγαλύτερη χαρά όταν είδε τους αντιπάλους του ξαπλωμένους στη γη να θρηνούν. Με τα ίδια και χειρότερα λόγια μιλάν οι "φίλαθλοι" για τις νίκες των εθνικών ομάδων τους, όταν η νίκη πάντα περιγράφεται και νοιώθεται σαν βιασμός του εχθρού.

Αφού λοιπόν ο αθλητικός αγώνας είναι ένας ανελέητος πόλεμος όχι μόνο δεν είναι παράταιρη και έξω από το πνεύμα του κάθε μορφή εξαπάτησης και κάθε μορφής βία, αλλά είναι επιβεβλημένη και σύμφυτη με αυτό το πνεύμα.

Η ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ ΚΑΙ Η ΒΙΑ-ΝΤΟΠΑΡΙΣΜΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΓΥΜΝΑΣΗ

Η εξαπάτηση παίρνει σε γενικές γραμμές τη μορφή του φαρμακευτικού ντοπαρίσματος, το οποίο προικίζει τον πρωταθλητή με φυσικές δυνάμεις τις οποίες δεν θα μπορούσε ποτέ να αποκτήσει μόνο με την υπερβολική άσκηση. Όσο για τη βία αυτή εφαρμόζεται είτε σαν άμεση και συνειδητή βία πάνω στον αντίπαλο, είτε σαν έμμεση και ασυνείδητη βία πάνω στον ίδιο τον αθλητή, είτε και στους δύο.

Η βία στον αντίπαλο ασκείται κυρίως στους αγώνες όπου οι α-

θλητές αντιπαρατίθενται σαν άτομα ή σαν στρατοί, όπως στην πάλη τα ομαδικά αθλήματα κ.α. Εδώ μόνο οι κανονισμοί εμποδίζουν τον βαρύ τραυματισμό ή και την εξόντωση των αντιπάλων, αλλά δεν εμποδίζουν τον μεγάλο πόνο, το αίμα και καμιά φορά (μποξ) την άγρια κακοποίηση.

Όμως η βασική μορφή της αθλητικής βίας ασκείται κυρίως πάνω στο σώμα του ίδιου του αθλητή. Το σώμα του αθλητή (εννοούμε πάντα του πρωταθλητή) δεν είναι ο σκοπός του ολυμπιακού αθλητισμού, όπως θα έπρεπε να συνέβαινε και συμβαίνει σε κάθε πραγματική άθληση, αλλά είναι το μέσον της νίκης, είναι το εργαλείο της υπεροχής και, βασικά όπως είπαμε της υπεροχής του έθνους. Προκειμένου το έθνος να νικήσει αξίζει το κορμί των πρωταθλητών να γίνει κουρέλι.

Και γίνεται. Ο σύγχρονος πρωταθλητής είναι ένα τεττωμένο σύρμα που έχει φτάσει στο όριο θραύσης, ένα σύρμα που συχνά θραύεται και που έτσι κι αλλιώς έχει παραμορφωθεί για πάντα. Το σώμα του πρωταθλητή είναι μια κινητή ανισομέρεια. Σε γενικές γραμμές η κατάσταση του χαρακτηρίζεται από μια υπερτροφική ανάπτυξη μερικών ημερών που συγκρούεται διαρκώς με την κανονική ανάπτυξη η υποανάπτυξη άλλων. Αυτή η σύγκρουση προκαλεί συνήθως αυτό που ίδιοι οι αθλητές ονομάζουν τραυματισμό, ενώ σε κάθε περίπτωση οι στατιστικές το βεβαιώνουν μειώνει το όριο επιβιώσής τους κάτω από το μέσο όρο των υπόλοιπων ανθρώπων.

Όλοι ανεξαιρέτα οι πρωταθλητές, είναι πολυτραυματίες. Σε κάθε τους στιγμή είναι τραυματισμένοι ή έχουν αναρρώσει από έναν τραυματισμό ή πρόκειται να τραυματιστούν.

Οι πιο συνηθισμένες μορφές τραυματισμών είναι η μυϊκή θλάση και οι φλεγμονές των αρθρώσεων που οφείλονται στο γεγονός ότι οι υπερανάπτυγμένοι από την υπεράθληση ή το ντοπαρίσμα μύες τους δεν μπορούν να παρακολουθηθούν δυναμικά και ενεργειακά από τους μηχανισμούς των αρθρώσεων, των τενόντων και των οστών. Αλλά υπάρχουν και άλλες ανισομέρειες πιο λειτουργικές και βαθιές. Οι πρωταθλητές της αντοχής έχουν για παράδειγμα μια τεράστια και σκληρή καρδιά που τους δίνει

μικρότερους χρόνους ζωής, ενώ στους ίδιους, ιδιαίτερα στις γυναίκες, είναι έντονες οι ορμονικές ανωμαλίες. Συχνά αυτές τις ανωμαλίες τις προκαλούν οι ίδιοι οι εθνικοί προπονητές προκειμένου να αυξήσουν τις επιδόσεις των αθλητών τους. Είναι γνωστό ότι στις νεαρές αθλήτριες της γυμναστικής κόβουν την περίοδο, προκαλώντας ανεπίστρεπτη αλλοίωση της σωματικής τους ανάπτυξης.

Από την άποψη της σωματικής καταστροφής το ντοπαρίσμα με φάρμακα είναι μόνο μια μορφή της σωματικής βίας που ασκείται στο σώμα του αθλητή. Δηλαδή και αυτό προκαλεί όπως και η υπεργύμναση μια ανισομέρεια στη μυϊκή ανάπτυξη και μόνο ποσοτικά έχει χειρότερα αποτελέσματα από την υπεργύμναση. Αν οι αθλητικοί παράγοντες και οι δημοσιογράφοι καταδικάζουν μόνο το ντοπαρίσμα με φάρμακα είναι γιατί αυτό αλλοιώνει την ισότητα των όπλων, δηλαδή είναι μια απάτη στα πλαίσια του θεσμικά οριοθετημένου πολέμου. Επειδή όμως ο πόλεμος επιτρέπει και μάλιστα επιβάλλει την απάτη, το ντοπαρίσμα με φάρμακα είναι αναπόφευκτο. Το ζήτημα για τις εθνικές προπονητικές ομάδες δεν είναι αν θα γίνει ντοπαρίσμα, αλλά πως το ντοπαρίσμα θα μπορεί να καλυφθεί. Γι' αυτό βαθαίνουν διαρκώς οι επιστήμες και οι τεχνικές της ντόπας, όπως βαθαίνουν και οι επιστήμες και τεχνικές του αντιντόπινγκ ελέγχου.

ΤΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΝΤΟΠΑΡΙΣΜΑ

Πρέπει λοιπόν να μιλάμε για ντοπαρίσμα με φάρμακα προκειμένου να το αντιπαραβάλουμε με το ντοπαρίσμα με ψυχολογικά μέσα το οποίο έχει σαν στόχο την υπεργύμναση και οδηγεί στην καταστροφική υπεργύμναση του αθλητή. Το βασικό έγκλημα, η βασική μέθοδος βίας στον αθλητή είναι η υπεργύμναση. Είναι αυτή που καταστρέφει την ισορροπία των μερών του σώματος, είναι αυτή που βασανίζει και κουράζει απάνθρωπα τον πρωταθλητή. Η υπεργύμναση προϋποθέτει μια μέθοδο και ένα κίνητρο. Η βασική μέθοδος και το κίνητρο αυτό είναι ιδεολογικό. Πρόκειται για το έθνος που παραληρεί ολάκερο και που ντοπάρει τον πρωταθλητή υποσχόμενο σε αυτόν δόξα και πλούτο.

Αυτά είναι τα ανταλλάγματα με τα οποία ο πρωταθλητής, σαν σύγχρονος μονομάχος του Κολοσσαίου

ΔΝ/ΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ
<http://www.compulink.gr/oakke>
e-mail: oakke@compulink.gr

ΧΟΡΣΤ ΜΑΛΕΡ: ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΟΥ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟΥ ΝΑΖΙ

Η πολιτική ταύτιση της “αριστεράς” και της ακροδεξιάς οπότε και του ναζισμού είναι αυτό που ονομάζουμε φαιοκόκκινο μέτωπο. Οι εκδηλώσεις του είναι πια τόσο φανερές που όλο και περισσότεροι δημοκράτες αρχίζουν να ανησυχούν και να τις μελετούν με προσοχή. Η τελευταία τέτοια εκδήλωση ήταν αυτή του Χορστ Μάλερ πρώην τρομοκράτη της Φράξιας Κόκκινος Στρατός (RAF) που στρατολογήθηκε στο γερμανικό ναζιστικό κόμμα NPD. Το τελευταίο αν και φροντίζει να παίρνει όλες τις απαραίτητες καλύψεις εξαιτίας της αυστηρής αντιναζιστικής νομοθεσίας αποτελεί σήμερα σημείο διαμάχης ανάμεσα στην γερμανική αστική τάξη για το αν πρέπει ή όχι να βγει εκτός νόμου. Οι υπερασπιστές του να τεθεί εκτός νόμου ανήκουν βασικά στους Χριστιανοδημοκράτες και οι αντίπαλοι του στους Σοσιαλιστές και τους Πράσινους. Η διαμάχη ξέσπασε εξαιτίας των δολοφονικών επιθέσεων ενάντια σε μετανάστες απο νεοναζί που έχουν τη βάση τους στην πρώην Ανατολική Γερμανία και που οι δράστες τους καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές. Μέσα σ’ αυτή τη σύγκρουση ξεπρόβαλε και η περίπτωση Μάλερ. Αυτός ο 64χρονος δικηγόρος υπερασπίστηκε το 1969 τον Αντρέας Μπάαντερ και την Γκούντρουν Έσονλιν που είχαν κάμει ένα κατάστημα στη Φρανκφούρτη.

Όταν οι σύντροφοι τους τους απελευθέρωσαν το 1970 από τη φυλακή ο Μάλερ πέτασε στην παρανομία και ίδρυσε μαζί τους την τρομοκρατική οργάνωση Φράξια Κόκκινος Στρατός που διέπραξε 30 δολοφονίες σε 20 χρόνια.

“Αφού πραγματοποίησε μερικές βομβιστικές επιθέσεις και ένοπλες ληστείες, ο Μάλερ πήγε στη Μέση Ανατολή για να εκπαιδευτεί στο παλαιστινιακό στρατόπεδο του Αλί Χασάν Σαλαμέχ.

“Το μίσος προς τις ΗΠΑ και το Ισραήλ έωνε τους γερμανούς αντάρτες με τους Παλαιστίνιους” έγραψε η εφημερίδα “Welt am Sonntag”. Ο Μάλερ συνελήφθη το 1970, μόλις επέστρεψε στη Γερμανία, και κατα-

δικάστηκε σε 14ετη φυλάκιση. Στη φυλακή πήρε αποστάσεις από την τρομοκρατία, απάστηκε τον μαοισμό και προσέλαβε ως δικηγόρο κάποιον Γκέρχαρντ Σρέντερ, που ήταν τότε πρόεδρος της Σοσιαλιστικής Νεολαίας, για να πετύχει την πρόωρη αποφυλάκιση του. Ο Μάλερ απελευθερώθηκε το 1980, επέστρεψε στη δικηγορία το 1988 και στο τέλος της δεκαετίας του ‘90 έγινε ένας από τους “στοχαστές” της γερμανικής ακροδεξιάς.

Το σημείο συνάντησης του Μάλερ με την Ακροδεξιά, που στρατολογεί πολλά μέλη της από την πρώην Ανατολική Γερμανία, είναι το μίσος για τις ΗΠΑ και το Ισραήλ. Το καλοκαίρι του 1999 ο Μάλερ δημοσίευσε τις “Μελέτες για τους Εβραίους της Γερμανίας” στις οποίες ισχυρίζεται ότι “διοικοντώντας την οικονομία και τον στρατό των ΗΠΑ, οι Εβραίοι πραγματοποιήσαν τον σκοπό τους: κυριάρχησαν στον κόσμο” (Βήμα, 3/9/00, αναδημοσίευση από Μοντ)

Εδώ βρίσκεται το κοινό σημείο ενότητας των φαιοκόκκινων που είναι ο αντικαπιταλισμός χιτλερικού τύπου που η πιο αντιλαϊκή του μορφή είναι ο αντισημιτισμός (αντιεβραϊσμός). Αυτός είναι τόσο παλιός όσο και η βίβλος των ναζιστών, “ο Αγών μου” του Χίτλερ. Μόνο που η προδοσία του κομμουνισμού από τους ρώσους και τους κινέζους σοσιαλμπεριαλιστές κάνει δυνατή σήμερα την ενότητα φαιών και κόκκινων. Το κομμουνιστικό κίνημα δεν μπόρεσε να βαθύνει την ιδεολογική του πάλη με την πιο βάρβαρη έκφραση της αστικής τάξης που ήταν ο χιτλερικός μπεριαλισμός όχι γιατί ο τελευταίος τσακίστηκε από το παγκόσμιο αντιφασιστικό μέτωπο αλλά γιατί σύντομα οι πρώην σύμμαχοι μετατράπηκαν σε ανειρήνευτους εχθρούς και ο αντικομμουνισμός κυριάρχησε στη Δύση όπως και ο σοσιαλμπεριαλισμός στην Ανατολή. Η παλινρόηση του καπιταλισμού αρχικά στην ΕΣΣΔ και μετέπειτα στην Κίνα ήταν το πιο καθοριστικό για τη γένεση του φαιοκόκκινου τέρατος. Τα σοβαρά λάθη στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού από το επαναστατικό προ-

λεταριάτο και την ηγεσία του στην ΕΣΣΔ πριν από το 1950 επέτρεψαν ήδη από τη δεκαετία του 1960 να βγει στην επιφάνεια ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός που σήμερα σηκώνουν σαν σημαία τους οι φαιοκόκκινοι. Οι νέοι αστοί που πήραν την εξουσία φόρεσαν κόκκινα ρούχα και χρησιμοποίησαν μαρξιστική φρασεολογία αλλά το περιεχόμενο ήταν κατάμαυρο, ήταν καθαρός ναζισμός. Όταν αυτοί αποφάσισαν να ξεφορτωθούν έστω και μερικά την κόκκινη φορεσιά για να μπορέσει η Ρωσία να ενωθεί με κάθε φασίστα στον κόσμο και να φτιάξει το παγκόσμιο αντιδυτικό μέτωπο παριστάνοντας τον ψόφιο κοριό, τότε το τέρας βγήκε στο φως. Ο Μάλερ είναι γέννημα αυτού του τέρατος όπως και οι κομματικές οργανώσεις του Ανατολικογερμανικού τάχα κομμουνιστικού κόμματος που πέρασαν αμέσως στο ναζισμό.

Γι’ αυτό ο Μάλερ με τόση θέρμη κατακεραυνώνει εκείνους που καταδικάζουν το νεοναζιστικό κύμα βίας λέγοντας: “Οι διοργανωτές αυτών των αντιγερμανικών μηχανοραφιών είναι υπεύθυνοι για αυτή τη φυσική, σχεδόν ενστικτώδη άμυνα του γερμανικού λαού κατά της μεταροπής του σε μια αφροερασιατική ράτσα. Αδυνατώντας να βρει πολιτική έκφραση, στρέφεται στις πράξεις βίας”.

Όπως συμβαίνει με κάθε νέα αντίδραση απέναντι στο παλιό, σαπισμένο καθεστώς του καπιταλισμού, ιδιαίτερα όταν η επανάσταση είναι νικημένη ή αδύναμη, δεν μπορεί παρά να μοστράει ο ναζισμός για επανάσταση για να προσελκύσει τις μάζες. Το πιο χαρακτηριστικό κείμενο του Μάλερ, είναι η “Δήλωση για το κίνημα του 1968” που δημοσίευσε το 1999 μαζί με δυο παλιά μέλη της Ένωσης Σοσιαλιστών Φοιτητών (SDS) απ’ την οποία γεννήθηκε η RAF. Σκοπός της να δικαιολογήσει το πέραςμα του από την άκρα αριστερά στο ναζισμό. Γράφει ο Μάλερ:

Το κίνημα του 68 δεν δημιουργήθηκε για τον κομμουνισμό ούτε για τον καπιταλισμό, ούτε για τις αξίες του Τρίτου Κόσμου, της

Δύσης ή της Ανατολής, αλλά για το δικαίωμα του κάθε ατόμου να απελευθερωθεί εθνικοεπαναστατικά ή κοινωνικοεπαναστατικά.”

Παρακάτω γράφει ότι “**δυο εθνικοεπαναστατικά ρεύματα γεννήθηκαν από το κίνημα του 1968, η νέα Αριστερά και η νέα Δεξιά. Ο σκοπός της πρώτης ήταν ο αγώνας κατά των ΗΠΑ, της δεύτερης κατά της Σοβιετικής Ένωσης. Η νέα Δεξιά επέτυχε τον σκοπό της και στρέφεται όλο και περισσότερο κατά του αμερικανισμού και του καπιταλισμού. Αυτό οδήγησε στην επανένωση των δύο εθνικοεπαναστατικών ρευμάτων**”. Αυτή η δήλωση εξηγεί πολύ καθαρά την δημιουργία του φαιοκόκκινου μετώπου. Σύμφωνα με την εφημερίδα “Tagesspiegel” οι συντάκτες της δήλωσης “μετατρέπουν το SDS σε πρόδρομο της “εθνικής επανάστασης” κατά της εισβολής των ξένων στη Γερμανία. Οι κληρονόμοι των φοιτητών της Αριστεράς είναι σήμερα, σύμφωνα με τη δήλωση, οι εθνικοεπαναστάτες της Δεξιάς”. Αν οι αναγνώστες μας παραξενεύονται με το ρατσισμό του Μάλερ θα πρέπει να θυμηθούν ότι ο Ζιουγκάνοφ στη Ρωσία και όλα τα ψευτοκομμουνιστικά κόμματα είναι αντισημιτικά. Ο ρατσισμός του είναι υποχρεωτικός σε μια ανεπτυγμένη καπιταλιστική χώρα όπως η Γερμανία γιατί οι καπιταλιστές (εκείνο το τμήμα που θέλει την ευρωπαϊκή ενότητα και παίζει στον παγκόσμιο ανταγωνισμό) μισούνται αυτόματα σαν εχθροί του έθνους και της ράτσας.

Ο Μάλερ δεν είναι ο πρώτος “κόκκινος” που γίνεται ναζιστής. Προηγήθηκε ο Ροζέ Γκαροντί, υποστηρικτής του Τσε Γκεβάρα και του λατινοαμερικάνικου αντάρτικου, που το βιβλίο του ενάντια στους Εβραίους εκδόθηκε από το φασιστικό βιβλιοπωλείο Νέα Θέσις στα ελληνικά πριν από μερικά χρόνια και που προκάλεσε κυρίως στη Γαλλία την πρώτη αφύπνιση των δημοκρατών απέναντι στο φαιοκόκκινο φαινόμενο.

Η καταπολέμηση των ναζιστικών συμμοριών στη Γερμανία

Τα αποτελέσματα της ενοποίησης των δυο Γερμανιών έγιναν ιδιαίτερα ανησυχητικά τον τελευταίο καιρό. Η δυτική Γερμανία έγινε μάρτυρας των εγκλημάτων που διαπράττουν καθημερινά κυρίως ανατολικογερμανικές συμμορίες (προερχόμενες από τις κόβες του “ΕΣΚΓ”).

Την τελευταία δεκαετία οι ναζί έχουν δολοφονήσει πάνω από 100 άτομα, ενώ απ’ την αρχή της χρονιάς έχουν σημειωθεί 800 επεισόδια με ναζιστές, κύρια στο χώρο της πρώην Αν. Γερμανίας. Εκεί οι σκίτζεντς έχουν δημιουργήσει “εθνικά απελευθερωμένες ζώνες”. Επιτίθενται σε ξένους, ομοφυλόφιλους, δημοκράτες, “λάτρεις εκφυλιστικής μουσικής”, ανύπαντρες γυναίκες για να μην παντρευτούν ξένους κ.ά. Η βομβιστική επίθεση στο Ντύσελντορφ που στοίχισε τον τραυματισμό σε 9 μεταναστών, η κακοποίηση δύο αφρικανών στο Αϊζεναχ και οι τηλεφωνικές απειλές κάποιου μπάτσου στο Πότσδαμ έκαναν το ποτήρι να ξεχειλήσει.

Η κυβέρνηση μαζί με το Εβραϊκό Συμβούλιο οργάνωσαν “κοινωνικό μέτωπο ενάντια στην ακροδεξιά”, όπως δήλωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Ούβε Χάιε στις αρχές Αυ-

γούστου. Σκοπό αυτό το μέτωπο έχει την εξοικονόμηση χρημάτων για την καταπολέμηση του ναζισμού. Η Ομοσπονδία Εργοδοτών αποφάσισε την απόλυση των εργαζομένων που θεωρούνται επικίνδυνοι ρατσιστές (Ελευθεροτυπία, 8/8).

Το Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα απαιτεί την απαγόρευση νεοναζιστικών κομμάτων σαν το NPD (Εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα) δήλωσε ο βουαρός υπουργός Εσωτερικών Μπεκστάιν. Όμως ποια είναι η γνώμη του Σρέντερ και του Φίσερ; Μόνο ένας υπουργός στην κυβέρνηση Σρέντερ συμμερίστηκε την ανάγκη απαγόρευσης των ναζιστών. Οι δυο τελευταίοι αρχηγοί αντέδρασαν λέγοντας πως ένα τέτοιο μέτρο δεν συνάδει με τη δημοκρατία. Ο δεύτερος μάλιστα ενοχοποίησε τη μεγάλη μάζα του λαού ξεσπαθώνοντας ενάντια στην “τεράστια σιωπηλή πλειοψηφία”. Οι Σρέντερ-Φίσερ αναφέρονται γενικά στο ρατσισμό και μιλούν για “ακροδεξιά” και όχι για ναζί προσπαθώντας να δικαιολογήσουν τους εγκληματίες. **Όμως δεν ήταν μήπως ο Σρέντερ δικηγόρος του Χορστ Μάλερ, σημερινού ηγετικού στελέχους του NPD, που στη δεκαετία του 1970 τον βοήθησε να αποφυλακισθεί;** (Μοντ, 27-28/8)

Ευτυχώς όμως η γερμανική δημοκρατία δεν έχει αλωθεί

από τους ρωσόφιλους και τρσοκιστές εισοδιστές. Απ’ την αρχή του έτους πάνω από 30 σκίτζεντς έχουν φυλακιστεί και διώκονται ήδη 800 άλλοι. Το δικαστήριο της Χάλε καταδίκασε σε ισόβια κάθειρξη ένα ναζί και σε 9 χρόνια τους δυο ανήλικους συνεργούς του για τη δολοφονία ενός μετανάστη από τη Μοζαμβίκη. Απαγορεύτηκαν ακόμα οι οργανώσεις “Αίμα και Τιμή” (Blood&Honour) και “Λευκή Νεολαία”.

Η αστυνομία έκανε εφόδους σε 30 γραφεία τους και κατάσχισε προπαγανδιστικό υλικό κτλ. (Ελευθεροτυπία, 15/9). Το σωματείο των αστυνομικών δημοσιοποίησε ανακοίνωση καταγγελίας των ναζιστικών συμμοριών.

Η κατακραυγή του κόσμου ανάγκασε το Σρέντερ να ταχθεί υπέρ της απαγόρευσης τετοιων οργανώσεων (αποκαλώντας τις πάντα ακροδεξιές) και να καλέσει σε “διαρκή αντίσταση” (Ελευθεροτυπία, στο ίδιο).

Ο ναζισμός πρέπει να χτυπηθεί απ’ τη ρίζα. Να απαγορευτούν όλες οι ναζιστικές και οι νεοναζιστικές οργανώσεις και να φυλακισθούν οι εθνικοκομμουνιστές πράκτορες της Στάζι. Με την προεδρία όμως Σρέντερ-Φίσερ κάτι τέτοιο καθίσταται ιδιαίτερα δύσκολο.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΚ

ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ Η ΙΔΙΑ Η ΡΩΣΙΑ

Το δράμα του Κουρσκ έκανε παγκόσμια γνωστή την απάνθρωπη και αδιάστατη φύση του ρώσικου σοσιαλπεριαλισμού.

Δεν ξέρει τι να πρωτοθαυμάσει κανείς. Τη για μέρες απόκρυψη του ναυαγίου από τα μάτια της κοινής γνώμης ή τις ενέσεις σε μια οργισμένη μάνα για να φιωθεί κάθε φωνή διαμαρτυρίας; την ανακάλυψη αποδιοπομπαίων τράγων ή την άρνηση στα δυτικά συνεργεία της συνδρομής τους για τη διάσωση των ρώσων ναυτών; Την κυνική στάση Πούτιν ή την ανακρίβεια στις επίσημες ανακοινώσεις που τοποθετούσαν τη στιγμή της έκρηξης 12 ώρες αργότερα;

Οι ρώσοι αξιωματούχοι εξήγησαν το περιστατικό αρχικά μιλώντας για βλάβη στην τορπίλη του

Κουρσκ, έτσι ώστε να μπορούν να εμφανιστούν αδύναμοι στρατιωτικά και να ζητούν ανενόχλητοι τη δυτική οικονομική συνδρομή. Μετά κατηγορήσαν το ΝΑΤΟ ότι δήθεν βομβάρδισε το Κουρσκ χρησιμοποιώντας ένα αμερικανικό υποβρύχιο που βρισκόταν σε κοντινή απόσταση. Ύστερα δαιμονοποίησαν κάποιο άλλο βρετανικό διαδίδοντας πως συγκρούστηκε μαζί του, και τέλος, κατηγορήσαν ένα νταγκεστιανό ειδικό για σαμποτάζ (με τον ίδιο τρόπο που εδώ κατηγορούν τους Αλβανούς για όλες τις κακοδαιμονίες του έθνους). Όμως αυτές οι εκδοχές δεν στέκουν, είτε γιατί δεν βρέθηκαν συντρίμια άλλου υποβρυχίου, είτε γιατί το Κουρσκ βυθίστηκε με αρκετά μεγάλη ταχύτητα για να έχει συ-

γκρουστεί, είτε γιατί το αμερικανικό υποβρύχιο βρισκόταν 200 μίλια μακριά.

Την πραγματική εξήγηση για το ναυάγιο μας δίνει η "Berliner Zeitung" στις 8 Σεπτέμβρη που δημοσιεύει μια έκθεση του FSB (πρώην KGB). Το Κουρσκ είχε συντριβεί από αντιυποβρυχιακό πύραυλο τύπου Γκρανίτ, ριγμένο από το ρώσικο καταδρομικό "Μεγάλος Πέτρος". Η ναυαρχίδα του βόρειου στόλου έπρεπε να δοκιμάσει αυτή τους πυραύλους εξοπλισμένους με ένα καινούργιο σύστημα κεφαλών αναζήτησης "σε μέγιστες πραγματικές συνθήκες". Ο χειρισμός θα οδηγούσε στην καταστροφή. Δώδεκα χιλιόμετρα από το "Μεγάλο Πέτρο", το υποβρύχιο βρέθηκε στην τροχιά του πυραύλου: μια πρώτη

έκρηξη, ακολούθησε μια δεύτερη (Monde, 9-IX). Λίγες μέρες αργότερα πυρπολήθηκε ο πύργος τηλεόρασης "Οστάνκινο" με αποτέλεσμα να παραλύσει για ώρες η μετάδοση των ειδήσεων σε όλη τη Ρωσία. Με αυτόν τον τρόπο το ρώσικο μαφιόζικο κράτος ξεκαθάρισε τους λογαριασμούς του με την "ολιγαρχία", δηλαδή μόνο με εκείνους τους καπιταλιστές που είναι δυτικόφιλοι. Στο στόχο μπήκε όχι μόνο ο ανοιχτά δυτικόφιλος ιδιοκτήτης του NTV Βλ. Γκουζίνσκι αλλά και ο ιδιοκτήτης του ORT Μπ. Μπερεζόφσκι. Ο πρώτος αφού κρατήθηκε από την αστυνομία, υποχρεώθηκε να παραχωρήσει στην εταιρεία αερίου "Γκάζπρομ" τις μετοχές του στο δίκτυο NTV. Στον δεύτερο επιδόθηκε τελεσίγραφο

που ορίζει την μεταβίβαση μέσα σε δύο εβδομάδες των μετοχών του στο κράτος. Ο Μπερεζόφσκι αρνήθηκε δηλώνοντας ότι θα τις παράδωσε σε ανεξάρτητους διανοούμενους δημοσιογράφους και κάλεσε τον Πούτιν να κάνει το ίδιο (Ελευθεροτυπία, 5-9). Τα ρώσικα "ολιγαρχικά" ΜΜΕ αποκάλυψαν το σκάνδαλο κατηγορώντας τις αρχές πράγμα που εξόργισε τον Πούτιν. Μπροστά στους συγγενείς του θυμάτων τον βρομερό υποκείμενο δήλωσε: "οι ολιγαρχικοί είναι οι κύριοι υπεύθυνοι της οικονομικής και αμυντικής παρακμής της Ρωσίας (σ.σ. άρα και του ναυαγίου) και επιχειρούν να εκβιάσουν την κυβέρνηση στρέφοντας εναντίον της την κοινή γνώμη" (στο ίδιο).

Φτάνει λοιπόν με τα γκεμπαιλίστικα ψέματα για να καλυφθεί το ρώσικο σοσιαλφασιστικό καθεστώς. Το φταιξιμο είναι όλο δικό του.

ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ ΣΤΗ ΖΩΝΗ

συνέχεια από τη σελ. 2

Για τα σπασμένα μεροκάματα και την παράνομη απασχόληση των αλλοδαπών, θα πάρουμε μέτρα σκληρά για τον οποιοδήποτε εργοδότη. Μαγαζί που σπάει μεροκάματα και κάνει συμφωνίες κάτω από τη σύμβαση στον κόσμο, θα μας βρει αντιμέτωπους και συνάδελφος που επιμένει να πηγαίνει με σπασμένο μεροκάματο, θα αλλάξει επάγγελμα.

Στην εποχή της κρίσης και της ανεργίας, το πρόβλημα της εισαγωγής ξένης φτηνής εργατικής δύναμης οξύνει τις αντιθέσεις μέσα στην εργατική τάξη.

Πολλοί συνάδελφοι που βλέπουν ξένους εργάτες να δουλεύουν στη θέση τους με μόνο προσόν ότι παίρνουν χαμηλό μεροκάματο και οι ίδιοι στενάζουν στην ανεργία, τους μισούν και θέλουν πολλές φορές να τους σκοτώσουν, μόνο που πρέπει να καταλάβουν ότι δε φταίνε αυτοί, αλλά αυτοί που τους φέρανε, δηλαδή οι κυβερνήσεις μας και τα αφεντικά μας, με τη συμμετοχή όλων των κομμάτων και των συνδικαλιστών τους. Κι εμείς στη θέση τους αν ήμασταν στην Αλβανία στις συνθήκες που ζούσαν αυτοί, το ίδιο θα κάναμε αν ανοίγανε τα σύνορα.

Αυτό που θα κάνουμε τώρα είναι το εξής: Θα παραμείνουν στη Ζώνη μόνο όσοι είναι μέλη του συνδικάτου και είναι διατεθειμένοι να σεβαστούν τις κατα-

κτήσεις του κλάδου και να εφαρμόζουν τις συμβάσεις μας. Αυτό θα είναι κριτήριο και για όποιον άλλον έρθει στη Ζώνη, Έλληνα ή αλλοδαπό.

Τέλος, το συνδικάτο και τα στελέχη του θα είναι ανοιχτά στην κριτική των συναδέλφων, είναι όχι μόνο δικαίωμα του καθενός, αλλά και υποχρέωσή του να ασκεί κριτική στους συνδικαλιστές γιατί μόνο η κριτική διορθώνει τα λάθη και βγάζει στο φως τις βρωμιές. Πάντως, μέλος του ΕΡΓΑΣ που αποδεδειγμένα έκανε ιδιοτελή πράξη σε βάρος συναδέλφων θα διαγράφεται από την παράταξη και θα καθαίρεται από τη διοίκηση αν είναι εκλεγμένος.

Για να γίνουν αυτά συνάδελφοι, χρειάζεται μια ρεαλιστική προϋπόθεση: η Ζώνη να παραμείνει ανοιχτή και να έρχονται καράβια. Εμείς θα προσπαθήσουμε πολύ σ' αυτή την κατεύθυνση, και πιστεύουμε ότι θα τα καταφέρουμε.

Όμως για όσο καιρό η ανεργία συνεχίζεται μπορούμε να κατακτήσουμε μόνιμη επιδότηση ανέργων και είμαστε αποφασισμένοι με τη συμμετοχή όλου του κλάδου να την πάρουμε.

Αυτό το πρόγραμμα συνάδελφοι, το πιστεύουμε και θα το εφαρμόσουμε, αλλά για να γίνει απαιτείται η δική σας συμμετοχή στις εκλογές που έρχονται. Στο χέρι σας είναι να αλλάξουν τα πράγματα.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ στο ρ/σ ΣΚΑΪ

συνέχεια από τη σελ. 8

οι κύριοι εχθροί δεν υπάρχει πρόβλημα με τη Ρωσία. Βεβαίως το ζήτημα Κόκκαλη μπλέκεται λίγο σ' αυτό το σημείο τον τελευταίο καιρό γιατί αυτός έχει κάνει κάποια ανοίγματα προς τους Αμερικάνους αλλά αυτά είναι περισσότερο για να καλύψει τη γενική του ανατολική κίνηση. Και θα δείτε ότι στις ανατολικές χώρες επενδύει δεν επενδύει βασικά στην Αμερική, έχει πάρει εκεί μερικά εργάκια αλλά αυτό είναι για να θολώσει τα νερά. Η βασική του κίνηση είναι προς την Ανατολή προς το χώρο της πρώην σοβιετικής και σημερινής ρώσικης επιρροής.

Δημ.: Εσείς κ. Ζαφειρόπουλε ως γραμματέας της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας όταν αναφέρατε στη διαπλοκή επικεντρώνατε στο συγκεκριμένο επιχειρηματία;

Η.Ζ.: Ναι, όσο υπάρχει Κόκκαλης και όσο γιγαντώνεται τόσο γίνεται πιο επίμονη η προσπάθεια μας να χτυπηθεί η δικιά του επέκταση και οι πολιτικές δυνάμεις που τον καλύπτουν ή τον στηρίζουν ανοιχτά. Βεβαίως είναι δουλειά του λαού, είναι δουλειά της εργατικής τάξης εκεί ακριβώς που υπάρχει η σκοτεινή σχέση ή εν πάση περιπτώσει έστω και η ανοιχτή σχέση κυριαρχίας να φωνάζει, να επεμβαίνει. Βεβαίως τα κανάλια τα βασικά, συμπεριλαμβανομένου και του

σταθμού σας, παρ' όλη την προωθημένη δημοκρατικότητα σας (κι εσάς του ίδιου), είναι γεγονός ότι είναι στα χέρια μονοπωλιστών, στα χέρια του μεγάλου κεφάλαιου. Δεν μπορούν πέντε απλοί άνθρωποι ν' ανοίξουν ένα σταθμό, να βρουν εκατοντάδες εκατομμύρια, να μισθώσουν υπαλλήλους κτλ. Είναι γεγονός ότι χρειάζεται να έχουν στα χέρια τους ένα ισχυρό κεφάλαιο και βέβαια εμείς πάντα λέμε ότι πρέπει οι μικροί, ο λαός, οι συνεταιρισμοί, τα κόμματα, οι πάντες να μπορούν να μιλάνε μέσα από αυτά τα κανάλια, πρέπει να τα υποχρεώσει το κράτος, πρέπει να δώσει τη δυνατότητα σε συνεταιρισμούς ανθρώπων και σε μικρές πολιτικές ομάδες να μπορέσουν να φτιάξουν τα δικά τους κανάλια.

Πρέπει διαρκώς να αντιπαρατεθόμαστε μ' αυτούς αλλά δεν μπορούμε στο όνομα της γενικής αντικαπιταλιστικής αντιπαράθεσης να αφήσουμε μια πολιτική και οικονομική δράκα να επιβάλλουν την οικονομική και στο τέλος την πολιτική τους διχτατορία. Πίσω από το χαμόγελο αυτού του ευγενέστατου καθηγητή, του Σημίτη κρύβεται σήμερα ένας άνθρωπος αδιάστατος στο επίπεδο της πολιτικής αντιδημοκρατίας κι αυτό εκδηλώνεται στον Κόκκαλη. Αυτός είναι ο αληθινός Σημίτης. Πως να το κάνουμε; Έχει ποδοπατήσει τους πάντες αλλά όλοι του κάνουνε στο βάθος πλάτες γιατί εν πάση περιπτώσει ο Κόκκαλης παίζει γενικά στο ανατολικό στρατόπεδο στο εθνικό παιχνίδι. Επιτρέψτε μου να δίνουμε αυτή την εξήγηση σ' αυτό το φαινόμενο.

Δημ.: Μάλιστα κ. Ζαφειρόπουλε σας ευχαριστώ πάρα πολύ για την ενημέρωση που μας κάνατε από την πλευρά της ΟΑΚΚΕ.

Η.Ζ.: Κι εγώ σας ευχαριστώ που μας δώσατε τη δυνατότητα να μιλήσουμε στους ακροατές σας.

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

συνέχεια από τη σελ. 7

ας και του πρωταθλητισμού, αλλά με την πρακτική απελευθερωτική κριτική των ίδιων των μαζών που θα ανατρέψουν αυτό το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής και σοσιαλιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας που γεννάει τη θρησκεία και τον πρωταθλητισμό. Η ανατροπή αυτή στο χώρο του ίδιου του αθλητισμού σημαίνει βέβαια απαγόρευση του πρωταθλητικού επαγ-

γελματισμού, κατάργηση των Ολυμπιάδων, κατάργηση ή και τιμωρία των μηχανισμών βασανισμού και ντόπας της νεολαίας που είναι τα λεγόμενα προπονητικά τμήματα.

Αυτός ο πόλεμος πρέπει να τελειώσει όπως και κάθε άλλος πόλεμος, μ' έναν πόλεμο ενάντια του. Από αυτόν τον πόλεμο οι λαοί έχουν να φτιάξουν τα νέα τους αθλητικά παιχνίδια και τις αθλητικές άμιλες μ' εκείνον τον τρόπο που θα αναπτύσσει στα αλήθεια το σώμα, την ψυχή και το πνεύμα ελεύθερων ανθρώπων.

ου, θα καταστρέψει και θα βασανίσει το ίδιο του το κορμί.

Αν αναφερόμαστε εδώ στο έθνος είναι για να συμπυκνώσουμε και να περιγράψουμε στην άκρη του αυτό το είδος ψυχολογικού ντοπαρίσματος. Γιατί αυτό το ντοπαρίσμα γίνεται από κάθε ιδεολογικά προσανατολισμένο κοινό, από κάθε “φίλαθλη” μάζα μιας ποδοσφαιρικής ομάδας, ακόμα και από κάθε είδους “χύμα” κοινό που θέλει οπωσδήποτε να ταυτιστεί με έναν νικητή προκειμένου να αισθανθεί η ίδια μια ισχύ και μια δικαίωση.

Δεν είναι στις προθέσεις αυτού του άρθρου να αναλύσει τις ψυχολογικές σχέσεις της μάζας με τον πρωταθλητή. Πρέπει μόνο να παρατηρήσουμε ότι αυτή η ταύτιση είναι τόσο πιο ισχυρή όσο πιο μακρινή είναι η σχέση του κοινού σε σχέση με την επίδοση που έκανε ημίθεο τον πρωταθλητή. Αν δηλαδή το πλήθος παραληρεί για τον παντοδύναμο αλλά τραυματισμένο από υπεργύμναση ήρωά του είναι επειδή το ίδιο το πλήθος κατά κανόνα έχει μια αντίστροφη σωματική αδυναμία λόγω αγυμνασίας και γενικά κακής ζωής. Έτσι αυτό το λάθος επιδιώκει να ξεπεράσει στη φαντασία του αυτή την έλλειψη που δεν μπορεί να ξεπεράσει στην πραγματική ζωή. Κατά κάποιον τρόπο γυμνάζεται δι’ αντιπροσώπου. Όμως αυτό συμβαίνει σε πρώτο επίπεδο. Αν εξετάσουμε το ζήτημα βαθύτερα, τότε θα διαπιστώσουμε ότι ο “φίλαθλος” της ομάδας εντός του έθνους (π.χ του Ολυμπιακού), όσο και ο “φίλαθλος” της εθνικής ομάδας, της ομάδας που εκπροσωπεί το έθνος απέναντι σε όλα τα άλλα, γυρεύουν περισσότερο μέσα από αυτή την ταύτιση με τον πρωταθλητή να βρουν τους μεταξύ τους χαμένους συλλογικούς δεσμούς. Η ιδέα της Ελλάδας και η ιδέα του Ολυμπιακού, τους είναι απαραίτητες προκειμένου να αποκτήσουν μέσα στην απελπισία τους μια συλλογική αίσθηση, μια αίσθηση κοινωνικότητας και αλληλεγγύης, που να ξεπερνάει την πραγματική τους απομόνωση και τους πραγματικούς τους φόβους. Ιδιαίτερα για την φτωχολογιά, που είναι κοινωνικά απροστάτευτη και τρωτή, αυτή η ταύτιση με το συλλογικό σύμβολο υποκαθιστά τους πραγματικούς ταξικούς δεσμούς και είναι τόσο πιο ισχυρή όσο αυτοί οι δεσμοί έχουν καταστραφεί. Αν η θρησκεία είναι το όπιο των λαών η πατρίδα και η ποδοσφαιρική ομάδα είναι η κοκαΐνη των διαλυμένων προλετάριων, είναι η ζωογόνα ντόπα τους. Αυτός είναι ο λόγος που το ντοπαρισμένο κοινό των σταδίων αποδέχεται στο βάθος κάθε ντοπαρίσμα των ειδώλων του. Για ένα μόνο νοιάζεται στο βάθος, να μην αποκαλυφθεί μπροστά στους εχθρούς αυτό το ντοπαρίσμα. Μια τέτοια αποκάλυψη η αποκάλυψη ταπεινώνει τους οπαδούς. Σε αυτή την περίπτωση το είδωλο ποδοπατιέται με όση υστερία υψώθηκε στα ουράνια.

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ ΤΑΙΡΙΑΖΟΥΝ ΣΤΟ ΝΑΖΙΣΜΟ

Οι μεγάλοι διεθνείς αγώνες και πρώτα απ’ όλους οι Ολυμπιακοί,

αποτελούν μια μεγάλη πολιτική και πολιτιστική οπισθοδρόμηση.

Όχι μόνο γιατί γενικά διαπαιδαγωγούν τους λαούς στις ιδέες της εθνικής υπεροχής και του εθνικού μίσους, ιδέες που όλο και λιγότερο παίζουν έναν οποιοδήποτε προοδευτικό ρόλο στη ζωή των εθνικών κρατών, αλλά εδώ και δεκαετίες έχουν γίνει εργαλεία του επιθετικού εθνικισμού και του ιμπεριαλισμού ναζιστικού τύπου.

Αν κοιτάξει κανείς τους καταλόγους των μεταλλείων σε κάθε Ολυμπιάδα θα δει την υπεραντιπροσώπηση που έχουν σ’ αυτά οι ηγετικές χώρες του νεοναζιστικού ρωσοκινέζικου άξονα και οι ανερχόμενες χώρες που αποτελούν την ουρά του: Ρωσία, Κίνα, Κούβα, καθώς και οι πρώην σοσιαλφασιστικές χώρες (και πιθανότατα μέλλους) Ρουμανία, Βουλγαρία, Πολωνία, Ουκρανία κ.ά. Αυτές παίρνουν πολλαπλάσια μέταλλα από όσα αντιστοιχούν στην οικονομική τους ισχύ και το μαζικό αθλητικό τους επίπεδο. Η εξήγηση βρίσκεται στο ότι αυτά τα κράτη έχουν χρησιμοποιήσει και χρησιμοποιούν όλο και περισσότερο τον πρωταθλητισμό σαν βασικό μέσο για να εμψυχήσουν στο λαό τους τον επιθετικό εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό ναζιστικού τύπου, αλλά και για να κατασιγάσουν την εσωτερική λαϊκή αντίσταση ενάντια στις φασιστικές νομενκλατούρες που κυβερνούν. Ο κουβανέζικος φασισμός για παράδειγμα είναι ευθέως ανάλογος σε κτηνωδία με τα μέταλλα που κερδίζει στην Ολυμπιάδα. Οι νεοναζιστικές χώρες πέρα από την άρτια κρατική οργάνωση της κούρσας για τα μέταλλα πλεονεκτούν απέναντι στις παλιές ιμπεριαλιστικές και τις νέες αστικές δημοκρατικές χώρες χάρη στην πολύ πιο καλή οργάνωση του φαρμακευτικού ντοπαρίσματος. Οι νεοναζιστικές δικτατορίες δίνουν πλήρη άνεση στους αθλητικούς μηχανισμούς τους να οργανώσουν δίχως κανένα εξωτερικό έλεγχο το ντοπαρίσμα αντίθετα με τους περιορισμούς που έχουν οι αντίστοιχοι μηχανισμοί στις χώρες της μεγαλοαστικής δημοκρατίας και του ανοιχτού οικονομικού ανταγωνισμού. Στις νεοναζιστικές ιμπεριαλιστικές χώρες ο πρωταθλητισμός και οι ξεχωριστοί αθλητές είναι ολόκληροι στην υπηρεσία της κρατικής πολεμικής πολιτικής και καθοδηγούνται από το λίγο πολύ ενιαίο πολιτικό κέντρο τους. Αντίθετα στις παλιές ιμπεριαλιστικές χώρες, ο πρωταθλητισμός και οι ξεχωριστοί αθλητές αποτελούν όργανα ανοιχτά ανταγωνιζόμενων τμημάτων του μονοπωλιακού καπιταλισμού (πράγμα που εκφράζεται με τους σπόνσορες), που η σύγκρουσή τους πρέπει να υπακούει σε μερικούς κανόνες που κανένα τμήμα αυτού του κεφαλαίου δεν μπορεί να παραβεί εύκολα και ατιμώρητα. Δηλαδή, ο σπόνσορας και ο αθλητής του, όπως και το προπονητικό επιτελείο που αντιστοιχεί δεν θα δεχτούν να βρεθούν σε σχετική υστέρηση απέναντι στις πρακτικές ντόπινγκ που ακολουθεί ένα άλλο επιτελείο ενός άλλου αθλητή. Υπάρχει ε-

δώ ένας σχετικός αμοιβαίος έλεγχος, αλλά και ένας λίγο πολύ αμερόληπτος κεντρικός πολιτικός έλεγχος που του αντιστοιχεί, ώστε το φαρμακευτικό ντοπαρίσμα να μείνει μέσα σε ορισμένα όρια. Είναι χαρακτηριστικό από αυτή την άποψη ότι τα μεγάλα και μαζικά σκάνδαλα του ντοπαρίσματος ήρθαν στη φόρα όταν ο κρατικός μηχανισμός μιας νεοναζιστικής χώρας, εν προκειμένω της Ανατολικής Γερμανίας, υποτάχθηκε στον έλεγχο του δυτικού γερμανικού κράτους. Εδώ αποκαλύφθηκε το βάθος και η έκταση του ντοπαρίσματος που έφθανε μέχρι την αναπηρία και την παραμόρφωση πολλών ανατολικογερμανών αθλητών. Αν η Ρωσία και η Κίνα έχουν γλιτώσει από μια τέτοια έκθεση είναι γιατί ο μηχανισμός του ντόπινγκ έμεινε πάντα στα χέρια του κεντρικού κρατικού μηχανισμού κι έχει εξασφαλισμένη τη στεγανότητα και την αδιαφάνειά του.

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι ο σημερινός ολυμπιακός πρωταθλητισμός αντιστοιχεί πολύ περισσότερο υλικά, ιδεολογικά και οργανωτικά στο νεοναζιστικό, παρά στο αστοδημοκρατικό ιμπεριαλιστικό κράτος. Αυτό συμβαίνει γιατί η εθνικιστική πολεμική μορφή του ολυμπιακού πρωταθλητισμού αντιστοιχεί στο εθνικο-ναζιστικό πολεμικό περιεχόμενο της εξωτερικής πολιτικής του κράτους του τύπου αυτού και την υπηρετεί.

Δεν είναι τυχαίο ότι επικεφαλής της Παγκόσμιας Ολυμπιακής Ομοσπονδίας βρίσκεται ένας γερό φασίστας οπαδός του Φράνκο, όπως ο Σάμαραγκ, ένας άνθρωπος που εμπόδισε κάθε μέτρο αποκλεισμού των φασιστικών, επιθετικών και ρατσιστικών χωρών από τις Ολυμπιάδες στο όνομα του τάχα ειρηνικού, πανανθρώπινου και “μη πολιτικού” χαρακτήρα τους.

Επίσης, δεν είναι τυχαίο ότι όσο δυναμώνουν οι παράγοντες εκφασισμού μιας χώρας, τόσο πιο πολύ δυναμώνουν και οι πολιτικοί μηχανισμοί που υποστηρίζουν υλικά και ηθικά το κινήρι των μεταλλείων. Είναι χαρακτηριστική η ραγδαία αύξηση της συγκομιδής μεταλλείων της Ελλάδας, μιας χώρας που άρχισε να εκφασίζεται δραστήρια στο ιδεολογικό επίπεδο και στο επίπεδο της εξωτερικής πολιτικής από τις αρχές της δεκαετίας του ’90 όταν πρωτοστάτησε σε επιθετικότητα στα Βαλκάνια κάνοντας εμπάργκο στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και στηρίζοντας από πολλές πλευρές τους σέρβους εθνοεκκαθαριστές. Ακόμα πιο χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι σ’ αυτή τη συγκεκριμένη χώρα, την Ελλάδα, ο ολυμπιονίκης γίνεται τώρα αυτόματα αξιωματικός του στρατού, παίρνει κανονικές προαγωγές σαν ενεργεία αξιωματικός και αντίστοιχο μισθό και σύνταξη. Υπάρχει πιο χτυπητή απόδειξη του γεγονότος ότι ο πρωταθλητισμός, ειδικά ο ολυμπιακός πρωταθλητισμός είναι πόλεμος στην ίδια ποιότητα που είναι και ο καθαυτό στρατιωτικός πόλεμος, και ότι όπως και ο τελευταίος υπηρετεί την επεκτατική πολιτική, ειδικά των νεοναζιστικών επιθετικών κρατών;

Αυτό το ασύλληπτα πρωτοπόρο μάθημα το έδωσε στους λαούς η σοσιαλιστική Κίνα του Μάο τσε Τουνγκ που από την εποχή της Πολιτιστικής Επανάστασης έπαιψε να συμμετέχει στη βαρβαρότητα των Ολυμπιακών, ενώ άρχισε να πρωταγωνιστεί σ’ αυτούς από την ώρα που οι ναζί μονοπωλιστές γραφειοκράτες του Ντεγκ Σιάο Πινγκ πήραν την εξουσία στα 1978. Ο σοσιαλισμός είναι ανεπιδόνητος ο-δεολογικά με το αποκαλούμενο ολυμπιακό πνεύμα. Οι λαοί δεν πρέπει να ξεχνάνε ποτέ ότι η εισαγωγή των Ολυμπιάδων έγινε στην αυγή του ιμπεριαλιστικού κόσμου (στα τέλη του προπερασμένου, αρχές του περασμένου αιώνα) μετά από πρόταση και έμπνευση ενός βαρόνου, του Κουμπερντέν. Αυτός ο διορατικός αντιδραστικός είχε θεμελιώσει από τότε ταξικά το επιχείρημά του λέγοντας ότι οι Ολυμπιακοί Αγώνες θα εκτονώσουν σε ακίνδυνες κατευθύνσεις τις αυξανόμενες διαθέσεις των πλατειών μαζών για ριζοσπαστική ταξική πάλη.

Μπορεί μερικοί καλοπροαίρετοι άνθρωποι να μας αντιτείνουν σε όλα αυτά την ερώτηση: πώς είναι δυνατό οι μάζες να συγκινούνται με κάτι τόσο διεφθαρμένο και καταστροφικό όπως οι Ολυμπιάδες; Πώς είναι δηλαδή δυνατό να έχουν τόσο τέλεια άγνοια ή να είναι τόσο πολύ αλλοτριωμένες ταξικά, ηθικά και ανθρώπινα;

ΟΙ ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΙΚΗΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗΣ

Νομίζουμε ότι υπάρχει στην αθλητική συγκίνηση των λαών μια διπλή πλευρά. Η μια, η κύρια πλευρά, είναι προϊόν της άγνοιας και της αλλοτρίωσής τους όταν χειροκροτούν κουρελιασμένα κορμιά και γλεντάνε πάνω στην ηθική συντριβή των νικημένων όπως την αναφέραμε. Αυτή είναι η πλευρά του ρωμαϊκού όχλου που ηδονίζεται από το ξέσκισμα της σάρκας των μονομάχων, ή του όχλου που αγνοεί αυτό το ξέσκισμα κάτω από τη φαινομενική ρώμη του αθλητή. Οι Ολυμπιάδες είναι μια διοργάνωση του ιμπεριαλισμού, και οι μάζες βρίσκονται σήμερα παντού κάτω από την ιμπεριαλιστική κυριαρχία υλικά και ιδεολογικά. Είναι ο ιμπεριαλισμός που διδάσκει στις μάζες τη ρωμαϊκή αρένα ανασύροντας τα χειρότερα ενστικτά τους και αξιοποιώντας την άγνοιά τους.

Δεν πρέπει ωστόσο να πετάξουμε τα θετικά, αν και δευτερεύοντα στοιχεία που υπάρχουν στον αθλητικό ανταγωνισμό και στη συγκίνηση που αυτός προκαλεί στις μάζες.

Το ένα στοιχείο είναι δεμένο με την τεχνική, τη δύναμη, τα ευρήματα, τη φαντασία των μονομάχων, το πάθος και γιατί όχι την αυτοθυσία τους, όταν για να πετύχουν την αναγνώριση και την ικανοποίηση του εθνικού πλήθους, ακόμα και μέσα στον πιο υστερικό τους ατομικισμό που τον πηγαίνουν ως την αυτοκαταστροφή τους, ξεπερνάνε τον εαυτό τους και δίνουν σ’ αυτό το πλήθος την ποθητή νίκη. Εκεί οι θεατές συχνά κλαίει κι αυτή είναι μια ανεστραμμένη συνείδηση κοινωνικότητας που τόσο

καλά ξέρουν να την αναδεικνύουν και να τη χειρίζονται για δικό τους όφελος οι φασισμοί.

Το άλλο στοιχείο είναι πιο θετικό. Οι ίδιες μάζες που λατρεύουν την αρένα συγκινούνται την ίδια στιγμή από κάθε αληθινή εκδήλωση κοινωνικότητας και αλτρουισμού μέσα στην αρένα, από κάθε έστω στιγμιαία, έστω και υποκριτική εκδήλωση φιλίας, αδελφοσύνης ανάμεσα στους λαούς και τα έθνη που συγκροτούνται, ή συγκινούνται από τη νίκη του αδύνατου αουτσάιντερ πάνω στο φαβορί, ή του αθλητή του αδύνατου και φτωχού κράτους απέναντι σε αυτόν του ισχυρού και πλούσιου, ή του καταπιεσμένου απέναντι στο καταπιεστικό.

Γιατί πραγματικά εκεί κάτω στην αρένα και μέσα στη μάχη δίπλα στα κυρίαρχα αρνητικά αισθήματα, δηλαδή στο φθόνο, στο μίσος, και στην ποταπότητα, υπάρχει φορές-φορές και η ιπποτική αναγνώριση του νικητή, οι αγκαλιές ανάμεσα στους συναθλητές (αν και ανταγωνιστές) της ίδιας χώρας, συχνές κινήσεις αμοιβαίας χαράς και αναγνώρισης πάνω στα βάρη, και τέλος και πάνω απ’ όλα το γενικό χειροκρότημα απ’ όλο το πλήθος για το νικητή. Αυτό το τελευταίο είναι η επιβράβευση του πολεμιστή, που παρ’ όλα τα κακά της μοίρας του, στα μάτια των μαζών είναι τουλάχιστον ένας άνθρωπος που βασανίστηκε και έδωσε μια σκληρή, προσωπική μάχη. Επιπλέον οι μάζες έχουν να διδαχτούν από τη γνώση της τακτικής του αθλητικού πολέμου, ιδιαίτερα μάλιστα του ποδοσφαιρικού πολέμου, τις γενικές αρχές, αλλά και τις λεπτές τακτικές αρχές κάθε πολιτικού, ακόμα και στρατιωτικού πολέμου. Άμυνα, επίθεση, αιφνιδιασμός, πίεση, ασταμάτητη κίνηση, συνεργασία, τέλεια οργάνωση. Αυτά είναι πολύτιμα στοιχεία για τη γενική εκπαίδευση των μαζών στις μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις. Ακόμα εδώ δεν πρέπει να υποτιμηθούν οι κατακτήσεις του αθλητικού πολέμου στο επίπεδο της επιστημονικής έρευνας των λειτουργιών του σώματος σε ακραίες συνθήκες, της μέτρησης των βιολογικών και δυναμικών παραγόντων της κίνησής του, της οικονομίας, των δυνάμεων του κ.λπ. Τίποτα από αυτά δεν θα πάει χαμένο ιδιαίτερα για τις μάχες που έχει να δώσει και θα δίνει ασταμάτητα ο άνθρωπος με τη φύση.

Γι’ αυτούς τους λόγους οι Ολυμπιάδες έχουν ακόμα ζωή και έχουν μέλλον παρόλο που όλο και περισσότερο θα αποκαλύπτεται η σάπια, η υποκριτική και καταστροφική τους κύρια διάσταση. Όσο η ζωή στη γη θα είναι κόλαση, θα υπάρχουν στους λαούς η ανάγκη για την ηρωϊκή της θρησκείας και για την κοκαΐνη του πρωταθλητισμού. Η λατρεία της ευτυχισμένης επουράνιας ειρήνης που είναι η θρησκεία, και η ηδονή του υποκατάστατου του πραγματικού πολέμου για υπεροχή, που είναι η Ολυμπιάδα, αυτά τα δύο παραισθησιογόνα, δεν θα καταργηθούν ποτέ με τη φιλολογική κριτική της θρησκεί-

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ του σ. Ηλία Ζαφειρόπουλου στο ρ/σ ΣΚΑΪ

Δημ.: Θα ήθελα πάρα πολύ να μας πείτε την άποψη της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας, της Κεντρικής της Επιτροπής της οποίας είστε γενικός γραμματέας.

Η.Ζ.: Κοιτάζετε κ. Μπότσαρη εδώ γίνεται μια μεγάλη συζήτηση γύρω από τη διαπλοκή η οποία ουσιαστικά διαλύει το ζήτημα Κόκκαλη μέσα στο σύνολο αυτού που λέμε μεγάλο κεφάλαιο, ισχυρά συμφέροντα κτλ. Λέω διαλύει γιατί είναι αναμφισβήτητο και το ξέρουν οι άνθρωποι από την πείρα τους, και πιο πολύ αυτοί που έχουν μαρξιστική παιδεία, ότι το μεγάλο κεφάλαιο και τα κομμάτια που το αποτελούν επεμβαίνουν όσο υπήρξε αστικό κράτος και όσο θα υπάρχει μέσα σε όλους τους μηχανισμούς της πολιτικής εξουσίας και μέσα στους ιδεολογικούς της μηχανισμούς που είναι τα ΜΜΕ για να μην αναφερθούμε στους οικονομικούς μηχανισμούς αυτής της κρατικής εξουσίας. Έτσι, λοιπόν αυτή η διαπλοκή που την προσδιόρισε με μια καινούργια λεξούλα ο Μητσοτάκης πριν από μερικά χρόνια είναι ένα παλιό φαινόμενο κι αυτή μια νέα λέξη για να περιγράψει το παλιό φαινόμενο.

Το καινούργιο, το ιδιαίτερο, αυτό που πρέπει να απασχολεί ιδιαίτερα τους δημοκράτες είναι το γεγονός ότι ΕΝΑ απ' αυτά τα κεφάλαια, ΕΝΑΣ απ' αυτούς τους καπιταλιστές, ΕΝΑΣ απ' αυτή την πολιτική ας πούμε συγκεντρωμένη δύναμη μπορεί να ασκεί σήμερα μια τέτοια οικονομική πολιτική που να καταργεί όλους τους στοιχειώδεις όρους της ίδιας της οικονομικής ζωής μέσα σ' ένα αστικό δημοκρατικό καθεστώς. Η αστική δημοκρατία πάσχει γενικά απ' αυτό, αλλά εδώ έχουμε ξεπέραςμα από τα δεξιά της αστικής δημοκρατίας.

Μιλάμε δηλ. για ένα φαινόμενο όπου μια πολιτική ομάδα, ένα πολιτικό ρεύμα που παλιά εκφραζόταν ιδιαίτερα από τον Α.Παπανδρέου και σήμερα από το διάδοχο του, τον Σημίτη, καλύπτουν, αναπτύσσουν έξω από διαδικασίες οικονομικού ανταγωνισμού των ισχυρών, των μεγάλων μονάδων της οικονομικής ζωής και τροφοδοτούν έναν οικονομικό παράγοντα με το έτσι θέλω. Του δίνουν δηλ. οικονομική ισχύ πέρα από αυτή που θα μπορούσε να κατακτήσει μέσα στην αρένα του αστικού οικονομικού ανταγωνισμού. Φτιάχνοντας λοιπόν έτσι ένα οικονομικό μονοπώλιο διαμορφώνουν και ένα παράγοντα που μπορεί να ελέγχει στη συνέχεια μέσα από την οικονομική του εξουσία και την πολιτική ζωή. Αυτό λειοχοντρικά η ανακοίνωση τύπου.

Δημ.: Όμως κ. Ζαφειρόπουλε υπάρχουν και νόμοι, υπάρ-

χο υ ν κ α ι κ λ ε ί - δ ε ς ε λ έ γ - χ ο υ , υ π ά ρ χ ε ι κ α ι η ν ο μ ο - θ ε σ ί α , υ π ά ρ - χ ο υ ν

και οι δικαστικές αρχές, υπάρχουν και οι εισαγγελείς, υπάρχουν και οι πολιτικοί, υπάρχουν πάρα πολλά.

Η.Ζ.: Μα εδώ είναι το ανησυχητικό. Πολιτικές πράξεις δεν συνάντησαν εισαγγελικές και νομικές αντιδράσεις που θα τους αναλογούσαν. Κι αναφέρομαι εδώ στις απευθείας αναθέσεις που κάνει ένας τεράστιος οργανισμός, ο πιο μεγάλος νομίζω οικονομικός οργανισμός μετά τη ΔΕΗ (αλλά επειδή ελέγχει τις τηλεπικοινωνίες είναι ο σημαντικότερος), σε μια επιχείρηση και μόνο σε μια. Πρόκειται εδώ για ένα πολιτικό ζήτημα. Μπορεί κάλλιστα να πει ένας εισαγγελέας ότι εγώ δεν επεμβαίνω παρά μόνο αν δεχτώ μια σειρά πολιτικές καταγγελίες μιας ορισμένης έντασης. Αλλά για να γίνουν τέτοιες πολιτικές καταγγελίες πρέπει να αντισταθεί ένα τεράστιο κομμάτι του πολιτικού μηχανισμού και δεν γίνεται αυτό. Γιατί ακριβώς αυτοί που καλύπτουν τον Κόκκαλη έχουν πολύ μεγάλη δύναμη ώστε να μην επιτρέπουν σε έναν εισαγγελέα μόνο του να πάρει τέτοια ρίσκα...

...Αν υπήρχε μια αντιπολίτευση η οποία ήταν πραγματικά εναντίον του Κόκκαλη και όχι εναντίον των διαπλεκόμενων αόριστα για να καλύψει τον Κόκκαλη θα έπρεπε να το κάνει αυτό τεράστιο ζήτημα. Αλλά δεν το κάνει. Και τώρα δεν θα βρείτε μια πολιτική δύναμη που να το κάνει. Διαρκώς αναφέρονται στα διαπλεκόμενα για να πάνε μαζί Κόκκαλης, Βαρδινογιάννης, Λαμπράκης, Τεγόπουλος, Λάτσης κτλ., για να βάλουν δηλ. όλο το μεγάλο κεφάλαιο σε όποιο τομέα της πολιτικής ζωής δίπλα στον Κόκκαλη και να πουν οι άνθρωποι "ναι, όλοι τους λέρες είναι".

Αυτός ο γενικός αντικαπιταλισμός είναι μια πολύ παλιά υπόθεση και έκρυβε πάντα περιέργες πολιτικές γραμμές. Για να σας αναφέρω παραδείγματα από την ιστορία: στο γερμανικό Ράιχ ο χιτλερισμός ανέβηκε εκκράζοντας σχεδόν αποκλειστικά τα συμφέροντα της Γερμανικής Τράπεζας και της τράπεζας της Δρέσδης μαζί με ένα-δύο μονοπώλια του χάλυβα, την Thussen και Κρούπ. Φώναζε όμως γενικά εναντίον όλου του διεφθαρμένου κεφάλαιου, αν και βέβαια τσιγγουνεύοταν αρκετά γι' αυτούς που τον στηρίζαν, αλλά έβαζε α-

Η δημοσίευση της ανακοίνωσης Τύπου για τον Κόκκαλη στην Ελευθεροτυπία της 5 Σεπτεμβρίου προκάλεσε τόση αίσθηση ώστε ο δημοσιογράφος του ραδιοφωνικού σταθμού Σκάι 100,4 Χάρης Μπότσαρης, να μας ζητήσει την ίδια μέρα συνέντευξη για την εκπομπή του "Νυχτερινές Ματιές". Στη συνέντευξη μίλησε ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος. Όπως σας είχαμε υποσχεθεί στο προηγούμενο φύλλο δημοσιεύουμε μεγάλα αποσπάσματα της συνέντευξης αυτής.

κόμα κι αυτούς στη δημαγωγία του για να πάρει μαζί του τη μάζα, το λαό που καταπιεζόταν. Στο τέλος έκανε μια διχτατορία εξονόματος αυτών των ειδικά ισχυρών παραγόντων. Εδώ βλέπουμε να γιγαντώνεται ειδικά ο Κόκκαλης.

Δημ.: Αναφερόσαστε κ. Ζαφειρόπουλε στη γιγάντωση ενός συγκεκριμένου επιχειρηματία.

Η.Ζ.: Ακριβώς, σας κατέθεσα κατά κάποιο τρόπο αυτή την ειδική δυνατότητα που έχει με απευθείας αναθέσεις έξω από τον ανταγωνισμό να δυναμώνει τη θέση του και μάλιστα να καταβροχθίζει τον ένα τομέα μετά τον άλλο. Σήμερα αυτός ο επιχειρηματίας ελέγχει το software δηλ. την κίνηση των λογαριασμών όλων των φορολογουμένων της Ελλάδας, μπαίνει τώρα και εξοπλίζει το ΙΚΑ, ετοιμάζονται μια σειρά διαγωνισμοί από άλλα υπουργεία για να δυναμώσει και εκεί τη θέση του, μέσα από τον ΟΤΕ που τον έχει αποικιοποιήσει μπορεί να επεμβαίνει και σ' ένα ευρύτερο σκέλος της πολιτικής πια, επεμβαίνει στην εξωτερική πολιτική. Έχει μπει στον ΟΤΕ της Μολδαβίας, ο ΟΤΕ της Ελλάδας αγόρασε τον ΟΤΕ της Μολδαβίας, και τους εξοπλισμούς τους κάνει πάλι με απευθείας αναθέσεις ο Κόκκαλης.

Δημ.: Λίγα λεπτά πριν από εσάς κ. Ζαφειρόπουλε ο πρόεδρος της ΟΜΕ-ΟΤΕ κ. Κοτρώνης αυτό το αμφισβήτησε.

Η.Ζ.: Το αμφισβήτησε; Μα εδώ υπάρχουν μια σειρά στελέχη της Αρμενίας, της Σερβίας και αλλεπάλληλα δημοσιεύματα στο ρουμάνικο τύπο που καταγγέλλουν αυτή την μονοπωλιακή σχέση όπως και στο βουλγάρικο τύπο πρόσφατα.

Δημ.: Εγώ σας λέω τι είπε ο κ. Κοτρώνης λίγα λεπτά πιο πριν.

Η.Ζ.: Ναι, βεβαίως ο κ. Κοτρώνης μπορεί να αμφισβητεί οτιδήποτε αλλά έχει βουίξει όλος ο τύπος σ' αυτές τις χώρες και δεν μπορεί να πρόκειται για μια συνομοσία αντι-Κόκκαλη ξαφνικά. Πως έγινε αυτό ξαφνικά και πως συννεοήθησαν όλοι αυτοί μεταξύ τους; Άλλωστε και εδώ βλέπουμε αντίστοιχους μηχανισμούς μέσα στη χώρα μας δηλ. αυτή την μονοπωλιακή ισχύ, αυτή την απευθείας ανάθεση την έ-

χοιμοι και εδώ. Και πέρα από αυτό το καθαρά οικονομικό στοιχείο υπάρχουν και τα πολιτικά στοιχεία.

Υπάρχουν οι πολιτικές καταγγελίες οι οποίες είναι ιδιαίτερα σοβαρές. Το γεγονός ότι η γερμανική βουλή πριν μερικά χρόνια την εποχή της επανένωσης αποφάσισε να κάνει μια έρευνα για να δει αν ο Κόκκαλης έφτιαξε τα λεφτά του και την Ιντρακόμ στηριγμένος σε ανατολικογερμανικά κεφάλαια ή όχι κι αυτή η έρευνα διακόπηκε με μια επέμβαση του Σημίτη, η πρώτη του πράξη δηλ. σαν πρωθυπουργού το 1996, στον καγκελλάριο Κολ για να τη σταματήσει, είναι ένα τεράστιο θέμα.

Και βέβαια μπορεί να ισχυριστεί κανείς ότι όλα αυτά είναι ψέματα και ίσως η έρευνα το έδειχνε αλλά η έρευνα δεν αμφισβήτησε ότι ο Κόκκαλης υπήρξε πράκτορας της Στάζι και της Κα Γκε Μπε. Το "Αντί" έβγαλε μια αρθρογραφία από το Φλεβάρη.

Δημ.: Αναφέρεστε στο περιοδικό "Αντί";

Η.Ζ.: Ναι, στο περιοδικό και σε κάθε τεύχος του με δημοσιευμένα τα αρχεία της Στάζι ο Κόκκαλης δεν κάνει καμιά κίνηση ενάντια στο "Αντί" γιατί δεν θα μπορούσε να το διαψεύσει, γιατί αυτά τα αρχεία είναι στην πρόσβαση του καθέναν στο γερμανικό κράτος. Το γερμανικό κράτος δεν αμφισβητεί την πρακτόρικη σχέση του Κόκκαλη, και ούτε κυνηγάει πράκτορες γενικά γιατί αλλιώς θα είχε να κυνηγήσει τη μισή Αν. Γερμανία. Αλλά εκείνο που κάνει είναι να δει μήπως ο Κόκκαλης έφτιαξε με ανατολικογερμανικά λεφτά την Ιντρακόμ και έτσι πρέπει να τα διεκδικήσει σαν ενιαίο κράτος πια. Αυτή την έρευνα σταμάτησε ο Σημίτης. Είναι τρομακτικές οι καταγγελίες αυτές. Οι δημοσιεύσεις του "Αντί" δεν ξεσηκώνουν μια θύελλα απ' την αντιπολίτευση. Το να γράψει αυτό το "Αντί" είναι τεράστιο ζήτημα. Εδώ πρόκειται για ζήτημα σχέσεων με ξένες μυστικές υπηρεσίες. Έστησε την Ιντρακόμ ο Κόκκαλης, σύμφωνα μ' αυτές τις καταγγελίες, για να διοχετεύσει τη δυτική τεχνολογία στη Ρωσία την εποχή του τείχους, να παραβιάσει δηλ. τη συμφωνία ΚΟΚΟΜ που είχαν οι Δυτικοί να μην επιτρέπουν εξαγωγή τεχνολογίας στη Ρωσία.

Βγαίνουν αυτά στην επιφάνεια και αποκαλύπτουν μια κίνηση που έχει σχέση με την εξωτερι-

κή πολιτική, με την ασφάλεια του κράτους ή με οτιδήποτε άλλο. Και όμως αντίθετα λένε μερικοί ότι πρέπει να δίνουν δουλειές στον Κόκκαλη, κι αυτό το βλέπω τώρα μέσα στον ΟΤΕ, γιατί είναι Έλληνας, είναι δικός μας και γιατί το άλλο είναι ξένο κεφάλαιο και μ' αυτή την λογική έγιναν οι αναθέσεις από τον Α.Παπανδρέου το 1986 πάλι με συμμαχία Σημίτη-Α.Παπανδρέου.

Έτσι ξεκίνησαν οι απευθείας αναθέσεις με συμφωνία Αντρέα-Σημίτη και ήταν στην κόντρα τότε οι Τσοχατζόπουλος, Τσοβόλας και Κουτσογιώργας. Παρακολουθούμε πως τον φτιάξαν τον Κόκκαλη, τον μελετάμε πολύ επειδή έχουμε και μια γενική πολιτική ανάλυση ότι ο ρόλος της Ρωσίας στην Ελλάδα δεν είναι καθόλου ασήμαντος. Πιστεύω, αντίθετα απ' ότι λένε πολλοί ότι η Ρωσία δεν υπάρχει σαν υπερδύναμη κι ούτε παίζει ρόλο στην Ελλάδα ή ότι είμαστε μια αμερικάνικη αποικία. Έχουμε δει πάρα πολύ καλά τη δύναμη της και την διείσδυση της μέσα εδώ. Κι έτσι ψάξαμε τον Κόκκαλη από την αρχή και έχουμε παρακολουθήσει την κίνηση του.

Δημ.: Τι εννοείτε κ. Ζαφειρόπουλε με τη "ρώσικη διείσδυση", τι ακριβώς μας λέτε;

Η.Ζ.: Κοιτάζετε, υπάρχει μια πολιτική γραμμή μέσα στη χώρα αυτή, που ο δημιουργός της, ο εφευρέτης της υπήρξε πάντα ο Α.Παπανδρέου, ότι έχουμε άμεση στρατηγική απειλή από την Τουρκία- πιστεύω ότι ο Παπανδρέου έχει διογκώσει αυτό το πρόβλημα και τον κίνδυνο-και ότι ο αληθινός μας σύμμαχος είναι η Ρωσία. Κύριος εχθρός είναι, σύμφωνα μ' αυτή τη γραμμή, η Τουρκία οπότε και κύριοι εχθροί σε διεθνές επίπεδο είναι κατά συνέπεια οι υποστηρικτές της Τουρκίας δηλ. η Ευρώπη και οι ΗΠΑ ακόμα περισσότερο, οπότε κύριος σύμμαχος είναι η Ρωσία. Αυτή τη γραμμή λοιπόν την πέρασε μέσα στην ελληνική πολιτική ζωή και μέσα στην ελληνική κοινωνία και πάνω σ' αυτή τη γραμμή μπόρεσαν να περάσουν εύκολα όλες οι πολιτικές ατασθαλίες, όλες οι σκοτεινές κινήσεις που έγιναν στο όνομα αυτών των συμπλεύσεων.

Δηλαδή οι δεσμοί του Κόκκαλη με τη Ρωσία και την Ανατολική Γερμανία δεν μπορούν να αμφισβητηθούν, αλλά αυτός αθωώνεται στο βάθος πολιτικά γιατί έχει πειστεί ο κόσμος (και όλο αυτό λέγεται από ένα ευρύ φάσμα πολιτικών δυνάμεων και πολλοί καλόπιστοι άνθρωποι το πιστεύουν γιατί δεν μελετάνε ακριβώς την εξωτερική μας πολιτική), ότι δηλ. εφόσον είναι άλλοι

ΟΙ ΓΥΑΙΝΕΣ ΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΙΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΚΤΟΠΛΟΪΑ

συνέχεια από τη σελ. 3

τό οφείλεται κύρια στην εμπροσθοφυλακή του σοσιαλφασιστικού μετώπου, και στην πολιτική της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ με την κάλυψη του Κ. Καραμανλή. Μάλιστα, πρόσφατα όλοι αυτοί πήραν και τους ναζιστές της “Χρυσής Αυγής” στο μέτωπο για την προστασία των ελλήνων ναυτικών στις συνθέσεις των πλοίων που εξασφαλίζεται με τη διατήρηση του καμποτάζ. Η Χρυσή Αυγή κυκλοφόρησε τις τελευταίες μέρες αφίσα στον Πειραιά με τίτλο “Συμπαράσταση στους έλληνες ναυτεργάτες” (!)

Οι σοσιαλφασίστες στην ουσία δεν θέλουν ούτε ανταγωνισμό, ούτε μονοπώλια. Αυτό που θέλουν είναι διασπασμένο, τσακισμένο και εξαρτημένο από την πολιτική εξουσία, δηλαδή τους ίδιους, το εφοπλιστικό κεφάλαιο, που είναι το μόνο που έχει μείνει όρθιο στην Ελλάδα, με διεθνείς διασυνδέσεις και ευρωπαϊκό προσανατολισμό. Και για να το τσακίσουν χρησιμοποιούν όλα τα μέσα. Μάλιστα, για άλλη μια φορά ρίχτηκε στη μάχη εναντίον του κεφαλαίου το ευρωπαϊκό χαρτί μέσω του αγωγού που ονομάζεται ΣΥΝ, και συγκεκριμένα μέσω του κατάλληλου γι’ αυτές τις δουλειές Αλαβάνου.

Υπάρχει η κοινοτική οδηγία 98/18 σύμφωνα με την οποία τα επιβατηγά πλοία εάν ξεπερνούν την ηλικία των 27 ετών θα πρέπει να μετασκευάζονται για να καλύπτουν τους κανόνες της ασφαλούς ναυσιπλοΐας. Η Ελλάδα ζήτησε εξαίρεση των πλοίων της από αυτή την οδηγία την οποία δέχθηκαν τα κοινοτικά όργανα με την προϋπόθεση ότι τα πλοία που εξαίρονται θα εκτελούν δρομολόγια μόνο σε ελληνικά λιμάνια. Την εξαίρεση αυτή την είχαν ζητήσει οι εφοπλιστές το 1998 όταν εκδόθηκε η οδηγία και ήδη από τότε είχε έρθει σε σύγκρουση μαζί τους ο ΣΥΝ. **Η εξαίρεση ζητήθηκε από τους έλληνες εφοπλιστές και δόθηκε από την Ευρώπη, για το λόγο ότι η ελληνική νομοθεσία επιβάλλει τα πλοία να αποσύρονται από τη γραμμή μόλις κλείσουν τα 35 χρόνια. Αυτός ο περιορισμός έκανε ιδιαίτερα επιβαρυντικό το κόστος των μετασκευών για ένα πλοίο που σε λίγα χρόνια μετά τη μετασκευή θα αποσυρόταν. Τέτοιο όριο ηλικίας δεν υπάρχει στην Ευρώπη. Δηλαδή η προστασία που παρέχει η ελ-**

ληνική νομοθεσία είναι σ’ αυτό το σημείο πιο προωθημένη από την ευρωπαϊκή. Αυτός ήταν ο λόγος της εξαίρεσης και όχι ότι η Ευρώπη έκλεισε στα μάτια στη δύναμη του “ασύδοτου μονοπωλιακού” εφοπλιστικού κεφαλαίου, όπως ισχυρίζεται ο Αλαβάνος.

Το άλλο ψέμα που λέει ο Αλαβάνος είναι ότι το “Σάμινα” σε κάθε περίπτωση έκανε παράνομα δρομολόγια αφού δεν συμπεριλαμβανόταν στη λίστα των πλοίων που εξαίρονταν από την οδηγία. Αλλά το “Σάμινα” δεν ήταν σ’ αυτή τη λίστα γιατί είχε κάνει τις μετασκευές που απαιτούσε η Ε.Ε., και μάλιστα λίγους μήνες πριν το ναυάγιο η εταιρεία είχε προχωρήσει σε εργασίες ενός δις πάνω στο πλοίο με σκοπό αμέσως μετά την απόσυρσή του να το βάλει να κάνει κρουαζιέρες στην Ευρώπη όπου δεν υπάρχει το κώλυμα της ηλικίας.

Μετά απ’ όλ’ αυτά ήρθε και η εισαγγελική απειλή με κρατική παρέμβαση. Συγκεκριμένα, οι Σημίτης και Σταθόπουλος ζήτησαν τηλεφωνικά από τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου (Καθημερινή, 28/9) Δημόπουλο, να διατάξει και να εποπτεύσει την έρευνα για το ναυάγιο. Ο Σταθόπουλος έδωσε μάλιστα την κατευθυντήρια γραμμή της εισαγγελικής έρευνας: “Υπάρχουν μεγάλες ευθύνες όχι μόνο σ’ αυτούς που ήταν πάνω στο πλοίο αλλά και σε εκείνους που είχαν στην υπηρεσία τους τον πλοίαρχο και το πλήρωμα”. Έτσι τώρα μπορεί η Δικαιοσύνη να κάνει ανεπηρέαστη τη δουλειά της...

Το αποτέλεσμα αλλά και η σημασία της πρωθυπουργικής παρέμβασης φάνηκε την επόμενη μέρα όταν ο εισαγγελέας Εφετών Καράμπελας έδωσε εντολή στις αρμόδιες εισαγγελίες να διενεργούν έλεγχο πριν από τον απόπλου των πλοίων από Χαλκίδα και Ραφήνα. Το πλοίο θα φεύγει από το λιμάνι μόνο εφόσον έχει πάρει την άδεια του εισαγγελέα (Ναυτεμπορική, 29/9). Πρόκειται για πραγματικό σαμποτάζ και πολιτικό έλεγχο των μεταφορών αφού στο βάθος πίσω από αυτόν βρίσκεται το πρωτοφανές τηλεφώνημα Σημίτη στον φιλο-ΣΥΝ στις θέσεις του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΑΠΟΥΤΣΗ

Το σοσιαλφασιστικό μέτωπο έδρασε και σ’ ένα δεύτερο πεδίο με στόχο τον Παπουτσή που έχει ταχθεί υπέρ της άρσης του καμποτάζ. Μάλιστα, το χτύπημα ήρθε από τον Τσοχατζόπουλο, ό-

ταν έδωσε την είδηση ότι το ελικόπτερο διάσωσης Super Puma παρέμεινε καθηλωμένο όλη τη διάρκεια της τραγικής εκείνης νύχτα, και το πρωί τελικά χρησιμοποιήθηκε για τη μεταφορά του Παπουτσή στην Πάρο. Η αλήθεια δεν άργησε να έρθει στην επιφάνεια και αυτή ήταν ότι το ελικόπτερο καθηλώθηκε γιατί το πλήρωμά του δεν είχε εκπαιδευτεί για νυχτερινή επιχείρηση διάσωσης. Δηλαδή, την ευθύνη την είχε το τέρας της κρατικής γραφειοκρατίας, αλλά η ρετσίνα στον Παπουτσή έμεινε και τώρα όλοι θέλουν την παραίτησή του. Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτό το περίφημο ελικόπτερο είναι εκείνο που επί χρόνια μπλόκαραν την προμήθειά του οι ρωσόφιλοι μέσα στην Επιτροπή Προμηθειών με επικεφαλής το Χρυσοχοϊδη γιατί ήθελαν μανιωδώς να αγοραστεί ένα ρώσικο μοντέλο.

Ο Παπουτσή κατηγορήθηκε επίσης ότι δεν ενεργοποίησε τα μέσα διάσωσης του λιμενικού. Τα στοιχεία λένε ότι στάλθηκαν δύο C-130, και πλοία του πολεμικού ναυτικού στην περιοχή, ειδοποιήθηκε το Λιμεναρχείο Πάρου, κινητοποιήθηκαν οι ψαράδες της Πάρου, και υπήρξε συνεργασία και με τα ναυτοϊκά πλοία που υπήρχαν στην περιοχή (για ευνόητους λόγους βέβαια, η βοήθεια που έδωσαν αναφέρθηκε ελάχιστα). Φαίνεται ότι στα πλαίσια της γενικά δυσκίνητης ελληνικής κρατικής μηχανής δεν υπήρχε κάτι άλλο που θα μπορούσε να είχε γίνει, και ότι δεν υπήρξε εκεί καμία “ολιγωρία του υπουργού”.

Τέλος, ειπώθηκε ότι οι υπηρεσίες του Υπουργείου, η Επιθεώρηση και ο Ελληνικός Νηογνώμονας είναι διεφθαρμένες και δίνουν ψεύτικα πιστοποιητικά για να ευνοήσουν το μονοπώλιο των Μινωϊκών. Διαφορρά δεν μπορεί να μην υπάρχει σ’ αυτές τις υπηρεσίες. Αλλά η λογική και η πρακτική τώσων χρόνων, αδιάψευστα οδηγούν στο συμπέρασμα, ότι κανένας επιθεωρητής και κανένας Νηογνώμονας δεν θα έβαζε την υπογραφή του για να βεβαιώσει την ασφάλεια ενός πλοίου που εκτιμούσε ότι από στιγμή σε στιγμή θα βούλιαζε, που ήταν ένα “πλωτό φέρετρο”. Γιατί όλοι αυτοί δεν είναι ηλίθιοι για να παίζουν το κεφάλι τους κορόνα-γράμματα και να τελειώσουν την καριέρα τους στη φυλακή. Μάλιστα αυτοί οι ισχυρισμοί γίνονται ακόμα πιο παράλογοι όταν προηγείται έγγραφη καταγγελία μηχανικού, οπότε σε οποιοδήποτε

στραβοπάτημα θα είναι ακόμα πιο εκτεθειμένος ο υπάλληλος των αρμοδίων υπηρεσιών. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο προηγούμενο πολύνεκρο ναυάγιο του 1966, όταν το πλοίο “Ηράκλειον” βυθίστηκε στη Φαλκονέρα από μηχανική βλάβη οι τεχνικοί επιθεωρητές είχαν αρνηθεί να υπογράψουν πρωτόκολλο δρομολόγησης και το πλοίο έφυγε με άδεια του τότε υπουργού Μαυριδιόγλου.

Η ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΒΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΑΙΔΕΥΤΑ ΠΛΗΡΩΜΑΤΑ

Υπάρχουν πράγματι μεγάλες κρατικές ευθύνες για τον αριθμό των νεκρών, αλλά αυτές δεν βρίσκονται στον Παπουτσή, ούτε στις υπηρεσίες του υπουργείου. Βρίσκονται σε μία κυβερνητική πολιτική που ξεκίνησε από την εποχή του Α. Παπανδρέου. Γι’ αυτές τις ευθύνες δεν μιλούν γιατί το τελευταίο για το οποίο ενδιαφέρονται είναι η ασφάλεια των επιβατών.

Ένα μεγάλο ζήτημα που τέθηκε ήταν η συμπεριφορά του πληρώματος, και των αξιωματικών, και του κατώτερου πληρώματος που δεν έκανε τις απαραίτητες ενέργειες για τις οποίες υποτίθεται ότι είχε εκπαιδευτεί για να βοηθήσει τους επιβάτες. Υπάρχει ένα συνολικό πρόβλημα τόσο σε ότι αφορά την εκπαίδευση αξιωματικών, όσο και σε ότι αφορά την εκπαίδευση των ναυτικών στα σωστικά μέσα, για το οποίο την ευθύνη την έχει το ίδιο αυτό κράτος του σαμποτάζ και του παρασιτισμού. Το καθεστώς που επικρατεί και την προ-ιστορία του που ξεκίνησε από τον Α. Παπανδρέου περιγράφει η Καθημερινή: “Μέχρι το 1981 είχαμε κατ’ έτος: Αποφοίτους από τις Δημόσιες Σχολές Εμπορικού Ναυτικού περίπου 1.000, από τις ιδιωτικές περίπου 1.200, στη σύνταξη έβγαιναν περίπου 500 κατ’ έτος. Σήμερα, οι “Ακαδημίες Εμπορικού Ναυτικού”, παράγουν περίπου 550 αξιωματικούς ετησίως, από τους οποίους 200-250 ακολουθούν τελικώς το ναυτικό επάγγελμα. Οι ιδιωτικές Ναυτικές Σχολές δε λειτουργούν πια. Καταργήθηκαν με Νόμο κυβερνήσεως του ΠΑΣΟΚ. Παράλληλα κάθε χρόνο βγαίνουν στη σύνταξη περίπου 1.000 ναυτικοί, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει αναπλήρωση των θέσεων που μένουν κενές... Ένας μεγάλος αριθμός που επιθυμούν να φοιτήσουν στα ΚΕΣΕΝ (σ.σ. κέντρα εκμάθησης σωστικών μέσων) για να αποκτήσουν τα απαιτούμενα

πρόσθετα προσόντα, παίρνουν “αριθμό προτεραιότητας” για να περάσουν από τα τμήματα μετά από κάποιους μήνες. Με την τακτική αυτή, πολλοί ναυτικοί καταφεύγουν στα γνωστά κυκλώματα και προμηθεύονται πλαστά διπλώματα με τα οποία ναυτολογούνται στα πλοία ως έχοντες τα τυπικά προσόντα”. Τελικά, μέσα από την εγκληματική κρατική πολιτική όλα καταλήγουν στο γνωστό φακελάκι.

Αυτές οι ελλείψεις της εκπαίδευσης φάνηκαν ανάγλυφα στη συμπεριφορά του πληρώματος τη μοιραία νύχτα του ναυαγίου, με αποτέλεσμα να χαθούν ανθρώπινες ζωές.

Μία άλλη πλευρά του θέματος της διάσωσης είναι ότι στα ελληνικά πλοία αλλά δεν υπάρχει γενικά ενημέρωση στους επιβάτες για το θέμα του χειρισμού καταστάσεων κρίσεων, όπως γίνεται στην αεροπλοΐα. Γι’ αυτό έχουν ευθύνη οι εφοπλιστές, και αυτό πρέπει οπωσδήποτε να επιβληθεί σα μέτρο ασφαλείας στα ταξίδια και γιαυτό πρέπει να τιμωρηθούν οι “Μινωϊκές”. Η κρατική πολιτική είναι εγκληματική όχι όμως γιατί επιτρέπει την “αυδοσία του κεφαλαίου” αλλά γιατί είναι μία πολιτική του σαμποτάζ, της καταστροφής, του ρουσφετιού, της μίζας, της παράδοσης σε μονοπώλια τύπου Κόκκαλη, που εκπονεύεται και εφαρμόζεται από το κυρίαρχο ρωσόδουλο μέτωπο κυβέρνησης, ΣΥΝ, ψευτοΚΚΕ, καραμανλικής ΝΔ. Απέναντι σ’ αυτή την πολιτική το εφοπλιστικό κεφάλαιο που αντικειμενικά ανήκει στις γενικά αναπτυξιακές και φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις της χώρας αποτελεί θετικό παράγοντα.

Δεν πρέπει να μας φύγει από τα μάτια το γεγονός ότι οι κνίτες χτυπάνε τις “Μινωϊκές” επειδή τώρα για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια αυτό το τμήμα του εφοπλιστικού κεφαλαίου της ακτοπλοΐας αρχίζει να εκσυγχρονίζει δραστήρια τον στόλο του. Τα τέσσερα “Χαΐ Σπιντ” και ο “Αΐολος” της ΝΕΛ είναι δείγμα αυτής της νέας τάσης. Οι κνίτες στην ουσία θέλουν να βυθίσουν τις Μινωϊκές όχι για τα παλιά πλοία που κληρονόμησαν από τους “καρaboκώρηδες” της συμφοράς, αλλά για τα νέα που αγόρασαν και μάλιστα με δανεισμό. Οι κνίτες θέλουν να διαλύσουν τη βιομηχανία των μεταφορών της ακτοπλοΐας, όπως διαλύουν τη βιομηχανία της στεριάς.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΥΠΟΚΥΠΤΕΙ ΣΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

Στις 12 Σεπτέμβρη, οι 14 της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάσισαν να άρουν τις κυρώσεις που είχαν επιβάλει τους τελευταίους εφτά μήνες στην Αυστρία. Είχε προηγηθεί η δημοσίευση της έκθεσης των "τριών σοφών", η οποία χαρακτήριζε τις κυρώσεις "αντιπαραγωγικές και επιζήμιες". Οι ιθύνοντες κύκλοι της Αυστρίας δε μπόρεσαν να κρύψουν την ικανοποίησή τους. Ο Χάιντερ αποκάλυψε την έκθεση "Βατερλό" για το Σιράκ ενώ ο καγκελάριος Σιούσελ δήλωσε κυνικά: "Δεν μπορώ να φανταστώ να θέλει κανείς να επαναλάβει για δεύτερη φορά ένα λάθος που έχει κάνει".

Οι κυρώσεις των Ευρωπαϊκών κρατών προς την Αυστρία επιβλήθηκαν με την αναρρίχηση στην εξουσία του βρωμερού ναζί Γιέργκ Χάιντερ το Γενάρη του 2000. Συνοψίζονταν στην παύση κάθε διμερούς επαφής ευρωπαϊκών αξιωματούχων με την αυστριακή κυβέρνηση, στον περιορισμό των διπλωματικών επαφών και τη μη στήριξη της υποψηφιότητας της χώρας αυτής στους διεθνείς οργανισμούς. Πάντως, κατά τη διάρκεια των κυρώσεων οι αυστριακοί υπουργοί μπορούσαν να συμμετάσχουν σε ευρωπαϊκά συμβούλια και συνδιασκέψεις.

Εκτός απ' την Ελλάδα, που πρώτη έσπασε το εμπάργκο, οι χώρες της βόρειας Ευρώπης, όπως είναι η υφιστάμενη απέναντι στη Ρωσία Φιλανδία, δυσανασχτούσαν από καιρό με τη σταθερή

αντι-Χάιντερ στάση της ΕΕ. Στη Δανία, όπου ο μισός πληθυσμός αντιπαθεί την Ενωμένη Ευρώπη, το εμπάργκο φαινόταν σαν ασυδοσία των ισχυρών σε βάρος των ασθενέστερων κρατών. Όμως αυτές οι χώρες δεν μπορούσαν από μόνες τους να επιβάλουν μια πιο "συμβιβαστική" γραμμή στους υπόλοιπους εταίρους. Η αλλαγή πλεύσης ξεκίνησε από τότε που οι ευρωπαίοι ηγέτες φοβήθηκαν, εξαιτίας κάποιων διπλωματικών επεισοδίων, για την καταστροφή της πολιτικής τους μέσο συνεχόμενων αυστριακών βέτο. Το σφάλμα της Ευρώπης ήταν ότι δεν τράβηξε ως το τέρμα την πάλη ενάντια στους Χάιντερ. Αντί να τους απαγορεύσει το δικαίωμα λόγου μέσα στα ευρωπαϊκά όργανα άφησε το πεδίο ελεύθερο για κάθε λογής απειλές και εκβιασμούς. Αυτή είναι η φύση της

αστικής τάξης: να συμβιβάζεται με το χιτλερισμό προκειμένου να εξυπηρετήσει τα βραχυπρόθεσμα οικονομικά και πολιτικά της συμφέροντα. Βέβαια, "σωτήριο" ρόλο έπαιξαν εδώ και οι ρωσόφιλοι και ρωσόδουλοι εισοδιστές (Σημίτης, Πρόντι, Αχτισάρι και σία).

Η απόφαση της 12 Σεπτεμβρίου όριζε ότι οι κυρώσεις δεν έχουν λόγο ύπαρξης διότι η συνένευσή τους θα οδηγήσει σε αντίθετα αποτελέσματα, χαρακτηριζέτο το κόμμα του Χάιντερ (FPO) όχι νεοναζιστικό αλλά "λαϊκιστικό δεξιό κόμμα με εξτρεμιστικά χαρακτηριστικά και ασαφή εξέλιξη", και διαπίστωνε ότι η αυστριακή κυβέρνηση "δεν αμέλησε τις υποχρεώσεις της απέναντι στις κοινές ευρωπαϊκές αξίες" (Monde, 14-9). Χάρη στην πίεση Γαλλίας και Βελγίου προστέθηκαν στην απόφαση κάποιες φράσεις που μιλούν για την ανάγκη παρακολούθησης του FPO "η ασαφής εξέλιξη του οποίου αποτελεί κίνητρο για σοβαρή ανησυχία", για την ανάγκη επαγρύπνησης και δράσης σε παρόμοιες περιπτώσεις. Όμως οι φράσεις αυτές είναι κενό γράμμα και δεν υποχρεώνουν κανέναν να τις εφαρμόσει. Μάλιστα, ο πρόεδρος

του κράτους Τ. Κλέστιλ θεώρησε την προσθήκη περιττή.

Λίγες μέρες πριν, το θράσος των αυστριακών θα ξεπερνούσε κάθε φαντασία. Η κυβέρνηση της χώρας απείλησε να εμποδίσει με βέτο την είσοδο της Τσεχίας στην ΕΕ εξαιτίας της θέλησής της να λειτουργήσει πυρηνικό εργοστάσιο στο Τεμελίν, κοντά στα σύνορα με την Αυστρία. Προς βοήθειά της έσπευσε η Γκρίνιπς μηνύοντας το εργοστάσιο. Για τον ίδιο λόγο ο Χάιντερ απαίτησε την εκκαθάριση του κυβερνητικού συμβούλου για θέματα διεύρυνσης Ε. Μπούζεκ (πρόσκειται στο Σιούσελ) και δήλωσε: "Δεν θα γίνει καμιά διεύρυνση (σ.σ. της ΕΕ) αν δεν την εγκρίνω εγώ"!!! (Ελευθεροτυπία, 1-9) Έτσι φτάσαμε να κρέμεται το μέλλον 15 χωρών από τα χείλη ενός δηλωμένου χιτλερικού. Η μάχη είχε χαθεί για την Ευρώπη.

Οι χώρες της ΕΕ έστειλαν τους πρέσβεις τους στη Βιέννη ενώ ο Σιράκ εξέφρασε επιφυλάξεις για το αν θα δεχτεί η χώρα του υπουργούς του FPO. Μόνο το Ισραήλ αρνείται, μέχρι στιγμής, να στείλει πρεσβευτή ενώ η μέχρι πρόσφατα φανατική αντι-Χάιντερ Τσεχία έστειλε. Στην Αυστρία ο κυβερνητικός συνασπι-

σμός προσδίδει στη νίκη των σκοτεινών δυνάμεων πατριωτικά χαρακτηριστικά. Το αντιπολιτευόμενο Σοσιαλιστικό Κόμμα και οι Πράσινοι της Αυστρίας συντάχθηκαν με τους ναζί και χαιρέτησαν την άρση των κυρώσεων. Ωστόσο υπάρχουν ακόμα δημοκράτες στην Αυστρία: κάθε Πέμπτη περίπου 800 με 1500 άτομα διαδηλώνουν την αντίθεση τους στην κυβέρνηση και το FPO (που έχει χάσει μέρος της δημοτικότητάς του).

Η υφιστάμενη Ευρώπη λύγισε μετά από 7 μήνες. Η ρωσόδουλη Ελλάδα όμως έμεινε σταθερή στις επιλογές της. Η κυβέρνηση Σημίτη αρνήθηκε αρχικά να υπογράψει την απόφαση επιβολής εμπάργκο, πρώτη απ' όλες το ήρεκαλώντας την εθνική αυστριακή ποδοσφαιρική ομάδα σε φιλικό αγώνα, δεν διεξήγε καμιά εκστρατεία ενημέρωσης του λαού για τη ναζιστική απειλή, επιτρέπει την ύπαρξη ναζιστικών οργανώσεων, δεν ενοχλήθηκε ποτέ από τον αντιευρωπαϊσμό και φιλοχιτλερισμό του Χάιντερ. Το ελληνικό κράτος δεν έκανε τίποτα για να σταματήσει το Χάιντερ, και φυσικό είναι. Είναι σα να βάλουμε το λύκο να δαγκώσει την ουρά του.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

μπήκε ένας βρώμικος τύπος που ουρλιάζε για να γίνει εθνοκάθαρση στην Κροατία και τη Βοσνία, βρώμικος, όσο και ο Ντράσκοβιτς: ο Κοστουνίτσα. Ο Κοστουνίτσα μιλάει διαρκώς υπέρ του θετικού ρόλου που έχει παίξει η Ρωσία και που πρέπει να συνεχίσει να τον παίζει, και μάλιστα να τον αναβαθμίσει. Ο Κοστουνίτσα μιλάει ακόμα διαρκώς ενάντια στους βομβαρδισμούς και τις ΗΠΑ, αλλά όπως κάθε δασκαλεμένος ρωσόφιλος ζητάει ειρηνική συμβίωση με τις ΗΠΑ, και βέβαια συμμαχία με την ανώδυνη Ευρώπη.

Ο Κοστουνίτσα παίζει τον εξής κρίσιμο ρόλο. Εμποδίζει τον Τζίντζιτς, έναν ενδιάμεσο δυτικόφιλο εθνικιστή και τυχοδιώκτη να πάρει την ηγεμονία μέσα στην αντιπολίτευση. Επίσης, εμποδίζει και κάθε δημοκρατική τάση μέσα σ' αυτή την αντιπολίτευση να σηκώσει κεφάλι. Όταν μιλάμε για δημοκρατική τάση στη Σερβία, μιλάμε πάντα σχηματικά. Δεν υπάρχει σέρβικο δημοκρατικό ρεύμα με

ισχύ που να καταδίκασε τους πολέμους στην Κροατία και Βοσνία. Η αντιπολίτευση, λοιπόν, στην οποία ανήκει το επίσης ύποπτο αντιδυτικό, φοιτητικό ΟΤΠΟΡ -υποστηρίζεται με πάθος από τη Δύση για να ρίξει τον Μιλόσεβιτς.

Όμως η Ρωσία δεν αρκείται στον Κοστουνίτσα, γιατί δεν ελέγχει τη βάση του κινήματός του, το οποίο μπορεί να παρεκτραπεί, και να κάνει αληθινή εξέγερση ενάντια στο σοβινιστικό καθεστώς Μιλόσεβιτς.

Η Ρωσία θέλει να ρίξει τον Μιλόσεβιτς, αλλά όχι όλο το σέρβικο σοβινισμό γιατί ένα κομμάτι του, πανίσχυρο μέσα στο στρατό, είναι ρωσόφιλο ή και ρωσόδουλο. Η φασίστρια γυναίκα του Μιλόσεβιτς φωνάζει πάντα υπέρ της Ρωσίας, όπως και ο αδελφός του, ενώ και ο ίδιος ποτέ δεν την καταδίκασε. Η Ρωσία θέλει να φάει τον Μιλόσεβιτς, αλλά να ελέγξει η ίδια το μονοπώλιο του τελευταίου στο κράτος, στην οικονομία και στο στρατό.

Ορίζει τον Κοστουνίτσα αρχηγό της αντιπολίτευσης, και τον επίσης φιλικό ή καλύτερα εντελώς

δικό της Ντράσκοβιτς, τον βγάζει έξω από την αντιπολίτευση σε ενδιάμεση θέση για να μπορεί να κληρονομήσει άμεσα το καθεστώς Μιλόσεβιτς όταν αυτό δεν θα υπάρχει. Γι' αυτό ο Ντράσκοβιτς δεν κατέβηκε στις εκλογές. Για τον ίδιο λόγο, αφήνει έξω από την αντιπολίτευση και τις εκλογές τον Τζουγκάνοβιτς του Μαυροβούνιου που παριστάνει το φανατικό δυτικόφιλο, ενώ ήταν βασικός εθνοεκκαθαριστής και αντιδυτικός στις αρχές της δεκαετίας.

Το ζήτημα για τη Ρωσία είναι να υπάρχει πάντα μια γέφυρα Μιλόσεβιτς-Ντράσκοβιτς-Κοστουνίτσα που να επιτρέπει την ομαλή διαδοχή Μιλόσεβιτς και την άνοδο στην εξουσία ενός μετώπου Ντράσκοβιτς-Κοστουνίτσα που θα εξουδετερώνει στη συνέχεια τη μισοδημοκρατική, μισοδυτικόφιλη υπόλοιπη αντιπολίτευση.

Ο διεθνής ενδιάμεσος γι' αυτή τη δουλειά είναι η κλίκα Σημίτη-Γ. Παπανδρέου. Ο δεύτερος έχει αναλάβει τους πρακτικούς χειρισμούς αυτής της λεπτής αποστολής.

Αυτός είναι ο λόγος που οι δυ-

τικοί δεν καταλαβαίνουν γιατί ο Παπανδρέου πάει στη Σερβία μόλις βγαίνουν τα πρώτα γκάλοπ που βγάζουν νικητή τον Κοστουνίτσα πριν τρεις βδομάδες και βλέπει τους πάντες από τον Μιλόσεβιτς ως την Οτπόρ.

Η Ευρώπη και οι ΗΠΑ θυμώνουν, αλλά ο Κλίντον φροντίζει αμέσως να σώσει τον σύντροφό του, και η ξετρελαμένη με αυτό το γλυκό παιδί Όλμπραϊτ αμέσως το συγχωρεί.

Εννοείται ότι σε όλο αυτό το διάστημα λειτουργεί τέλεια ο καταμερισμός εργασιών στην Ελλάδα. Όλος ο ΣΥΝ, ο Μπίστης, και το σημαντικό ΠΑΣΟΚ είναι με το αντι-Μιλόσεβιτς μέτωπο για να είναι οι επικεφαλής διεθνείς συμπαραστάτες του σέρβικου δημοκρατικού μετώπου, και γι' αυτό καλούν την Οτπόρ στη Θεσσαλονίκη. Το ψευτοΚΚΕ είναι όπως πά-

ντα με τον Μιλόσεβιτς όντας φίλος του σέρβικου αντιδυτικισμού που θα τον κληρονομήσει. Η ΝΔ κρατάει ουδέτερη θέση.

Όλος ο θιάσος είναι δηλαδή στη θέση του, ενώ οι δημοκράτες μας πάντα ξέρουν που να πάνε: Ακολουθούν χαρούμενοι και χωρίς απορίες τον ΣΥΝ και τον Σημίτη.

Κανείς δεν καταλαβαίνει ότι η νίκη του Κοστουνίτσα οδηγεί τη Σερβία, την πρώην μάνα των Αδελφωτών στα νύχια της Μόσχας. Αυτό θα είναι μια τραγωδία για τα Βαλκάνια πιο μεγάλη από αυτή της διάλυσης και της εθνοκάθαρσης στη Γιουγκοσλαβία. Στην περίπτωση αυτή η ρωσόδουλη Ελλάδα θα αποκτήσει ένα δεύτερο κεντρικό κρίκο-σύμμαχο στα Βαλκάνια, η Δημ. της Μακεδονίας θα απορροφηθεί και τα Βαλκάνια θα διχοτομηθούν από αυτή την κάθετη μαχαίρα.

**Η ΝΕΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ INTERNET
ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ:
<http://www.compulink.gr/antinazi>
NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr**

ανακοινώνει νέα αναβολή για την ερχόμενη άνοιξη.

Τι μεσολάβησε όμως και άλλαξε το σχέδιο; Γιατί επιλέχθηκε η Μολδοβλαχία και όχι ο Μοριάς; Η απόφαση αυτή ήταν απόφαση του Υψηλάντη ή των ανωτέρων του;

Λεπτομέρειες του τελικού στρατιωτικού σχεδίου για την εξέγερση στη Μολδοβλαχία μας δίνει ο Νικόλαος Υψηλάντης (που θα λάβει μέρος στα επερχόμενα γεγονότα ως στρατιωτικός διοικητής) στα απομνημονεύματά του:

“Φυλάμε ακόμη”, γράφει, “τις γραπτές υποσχέσεις του προδότη Σάββα, που είχε αναλάβει να πάρει το *Giurgew* και το *Rustzuc*, να περάσει στη Βουλγαρία και να ξεσηκώσει εκεί τους χριστιανούς, να βοηθήσει να καταληφθεί το *Ada Cale* από τον καπετάν Γιωργάκη. Κατ’ αυτόν τον τρόπο ήταν αποφασισμένο, ο καπετάν Γιωργάκης, μόλις θα καταλάμβανε το *Ada Cale*, θα ξεσήκωνε το στρατιωτικό σώμα του *Tzerni George* στη Σερβία. Ο Σάββας έπρεπε να ξεσηκώσει τους Βουλγάρους. Οι Μαυροβούνιοι ήδη ενημερωμένοι όφειλαν, αμέσως μόλις μάθαιναν το νέο της εξέγερσεως αυτών των δύο επαρχιών, να προσπαθήσουν να ενωθούν μ’ αυτές. Ο καπετάν Φαρμάκης θα έμενε στη Βλαχία για να υποστηρίξει τον Θεόδωρο Βλαδιμιρέσκου ώσπου να πλησιάσουν οι Υψηλάνται και να μπουν στη Βλαχία, αφού θα είχαν ενισχυθεί από τον Καραβιά στη Φωξάνη. Τότε θα πήγαινε να ενωθεί μαζί τους και θα τον οδηγούσαν στη Ζιμνίτσα στο κτήμα τους, όπου, με τα πλοία που ήταν προετοιμασμένα θα διέσχιζαν το Δούναβη για να περάσουν στην άλλη πλευρά, αφήνοντας τον Θεόδωρο Βλαδιμηρέσκου, τον Χατζή-Πρόντανο (τους δύο Μακεδόνσκι κτλ.) στη Βλαχία για να καλύψουν τα νώτα τους και να χρησιμεύσουν συγχρόνως και για εφεδρεία. Χρήματα είχαν διατεθεί για όλα αυτά, τα πάντα ήταν έτοιμα, όλα είχαν πετύχει πλήρως, έγραψαν στους Υψηλάντες να περάσουν.”

Ούτε λίγο ούτε πολύ, ο Νικόλαος Υψηλάντης, υποστηρίζει ότι είχε προετοιμαστεί όχι απλά μία ελληνική αλλά μια πανβαλκανική εξέγερση κατά της

Πύλης. Από ποιόν; Από τον αδελφό του Αλέξανδρο; Ρουμάνοι, Βούλγαροι, Σέρβοι, Μαυροβούνιοι, Ρωμιοί και Αρβανίτες θα ακολουθούσαν τον Υψηλάντη εάν δεν πίστευαν ότι πίσω του βρίσκονται τα ρώσικα όπλα;

Ποιοι είχαν “διαθέσει” τόσα χρήματα για μια γενικευμένη αναταραχή στα Βαλκάνια, και ποιοι ήταν αυτοί που όταν θεώρησαν πως όλα ήταν έτοιμα “έγραψαν στους Υψηλάντες να περάσουν”;

Μήπως το γράμμα αυτό έφτασε στο Κισίνοβο, στα χέρια του Υψηλάντη, το απόγευμα της 17ης Φεβρουαρίου 1821, ημέρα Πέμπτη και το μετέφερε ταχυδρόμος από το Τροπάου, όπου βρισκόταν ο τσάρος και ο Καποδίστριας;

Κατά “φοβερή σύμπτωση”, ο Καποδίστριας που υποτίθεται ότι είχε να μάθει νέα του Αλέξανδρου Υψηλάντη από τότε που αυτός είχε πάρει άδεια για “λουτροθεραπεία στο εξωτερικό”, εκτός από υπουργός Εξωτερικών είχε αναλάβει προσωρινά και το υπουργείο Βεσσαραβίας!

Ο Υψηλάντης είχε κατά τη δική του έκφραση στήσει στην πρωτεύουσα της Βεσσαραβίας τη “σκηνή του πολέμου”. Συνομιλητής του ήταν η ανωτάτη ρώσικη στρατιωτική διοίκηση. Και όχι απλώς συνομιλητής του αλλά και συμπαραστάτης του. Ας σταθούμε σε ορισμένες μαρτυρίες που πιστοποιούν αυτό.

Ο κυβερνήτης της Βεσσαραβίας στρατηγός Ιβάν Ιζνόφ, ήταν ευνοϊκά διατεθειμένος απέναντι στον Υψηλάντη και το επιτελείο του, σύμφωνα με το ρώσο ιστορικό Αρς.

Ο διοικητής της 16ης μεραρχίας στρατηγός Μιχαήλ Ορλόφ ήταν προσωπικός φίλος του Υψηλάντη. Σε επιστολή προς τον πεθερό του στρατηγό Ραγιέφσκι έχει αποκάλυπτα διατυπώσει τη γνώμη και επιθυμία του: “Αν αφήναν τη 16η μεραρχία να απελευθερώσει την Ελλάδα αυτό δεν θα ήταν άσχημο. Έχω 16 χιλιάδες άνδρες υπό τα όπλα, 36 πυροβόλα και 6 συντάγματα Κοζάκων. Δεν μπορεί να αστειευτεί κανείς μαζί τους. Συντάγματα ένδοξα, πυρόλιθοι της Σιβηρίας. Το τούρκικο ατσάλι θα έσπαζε πάνω τους”. Η επιστολή αυτή έχει γραφτεί στις 9 Ιουλίου 1820. Την

εποχή δηλαδή που ο Υψηλάντης έπαιρνε επισήμως άδεια για “λουτροθεραπεία”, η ανωτάτη στρατιωτική ηγεσία συζητούσε ήδη το ενδεχόμενο ρωσο-τουρκικού πολέμου προς υποστήριξη της σχεδιαζόμενης εξέγερσης.

Ο Ξάνθος προμηθεύεται όπλα και κανόνια στο Ισμαήλ από το στρατηγό Τουσκόφ.

Λίγες μέρες μετά την είσοδο του Υψηλάντη στη Μολδοβλαχία και συγκεκριμένα στις 4 Μαρτίου, ο διοικητής της Οδησού Α. Λανζερόν πληροφορεί τον επιτελάρχη της δεύτερης ρωσικής στρατιάς του Νότου Π. Κισελιόφ ότι χορήγησε πάνω από 300 διαβατήρια σε εκείνους που πήγαιναν να καταταχθούν στα σώματα του Υψηλάντη.

Ο ίδιος δε ο Π. Κισελιόφ έγραφε στις 14 Μαρτίου στον Α. Ζακρέφσκη: “Τι εποχή είναι αυτή που ζούμε, αγαπητέ Ζακρέφσκη! Τι θαύματα γίνονται κι έχουν να γίνουν ακόμη! Ο Υψηλάντης πέρασε τα σύνορα και τ’ όνομά του έμεινε πια στους απογόνους. Οι Έλληνες διαβάζουν την προκήρυξή του και κλαίνε με λυγμούς και τρέχουν μ’ ενθουσιασμό να ταχθούν κάτω από τις σημαίες του. Ο Θεός να τον βοηθήσει στην ιερή υπόθεση, θα ήθελα να προσθέσω: και η Ρωσία”.

Από τις ιστορικές αυτές πληροφορίες προκύπτει λοιπόν ότι η στρατιωτική διοίκηση στη Βεσσαραβία περίμενε τη διαταγή του τσάρου για να υποστηρίξει ένοπλα το κίνημα του Υψηλάντη.

Αυτή ακριβώς περίμενε και ο Αλέξανδρος Υψηλάντης όταν στην πρώτη του προκήρυξη προς τους εξεγερμένους έγραφε: “κινήθειτε ω φίλοι και θέλετε ιδεί μίαν κραταιάν δύναμιν να υπερασπισθή τα δίκαια μας”.

Είναι επίσης χαρακτηριστικό το ότι ο Υψηλάντης στέλνει στις 23 Φεβρουαρίου, μέσω των ρώσων προξένων του Ιασίου και του Βουκουρεστίου, μήνυμα στο ρώσο πρεσβευτή στην Κωνσταντινούπολη Στρογκάνοφ που τον καλεί να “είναι άγρυπνος” και να διαμαρτυρηθεί σε περίπτωση που τα οθωμανικά στρατεύματα θα επιχειρήσουν να παραβιάσουν τις ρωσο-τουρκικές συνθήκες και να εισβάλλουν στις ηγεμονίες. Του στέλνει επίσης και έξι επιστο-

λές να παραδώσει σε στελέχη της Φιλικής στην Κωνσταντινούπολη, με τις οποίες ζητά να κινηθεί ο μηχανισμός της *Εταιρείας* και να προβεί σε πράξεις δολιοφθοράς στην Οθωμανική Πρωτεύουσα (να βάλουν φωτιά στην Πόλη, να βυθίσουν το στόλο και άλλα).

Το ότι πίσω από τον ίδιο και τη Φιλική Εταιρεία βρισκόταν η ρωσική κυβέρνηση, το αναφέρει αποκάλυπτα ο Αλέξανδρος Υψηλάντης σε επιστολή του στο σέρβο ηγεμόνα Μίλος Οβρένοβιτς. Η επιστολή αυτή, που κοιμιστής της ήταν ο Φιλικός Αριστείδης Παπάς, δεν έφτασε ποτέ στον προορισμό της, αλλά στα χέρια του σουλτάνου, ενοχοποιώντας έτσι ανοιχτά τον τσάρο και αποκαλύπτοντας τα σχέδιά του.

Για τον Αλέξανδρο Υψηλάντη προσωπικά όλα βαίνουν καλώς μέχρι τη στιγμή που ο Αλέξανδρος Α΄, που βρίσκεται στο συνέδριο στο Λέυμπαχ, παίρνει επιστολή του από το Ιάσιο γραμμένη στις 24 Φεβρουαρίου, με την οποία τον ενημερώνει επισήμως πως ηγείται κινήματος, για την απελευθέρωση των Ελλήνων, του υποβάλλει την παραίτηση του από το ρωσικό στρατό και του ζητά τη βοήθεια της Ρωσίας για να απαλλαχθεί η Ευρώπη από τα οθωμανικά “τέρατα”.

Σύμφωνα με τη διήγηση του Καποδίστρια στη Λουλού Τυρχάιμ, μόλις ο τσάρος διάβασε την επιστολή “πήδηξε από τη χαρά του και χειροκροτώντας είπε: μπράβο νεαρέ μου! Αυτό το ονομάζω εγώ: Ό,τι πρέπει! Έπειτα από μια ώρα πήγε ο τσάρος στον Μέττερνιχ και δυο ώρες αργότερα διέταξε τον Καποδίστρια να γράψει στον Υψηλάντη (στις 14 Μαρτίου) ένα κεραυνοβόλο γράμμα, όπου απεδοκίμαζε κατηγορηματικά τον Υψηλάντη και τον απειλούσε βαριά”.

“Φαίνεται” πως οι απειλές που εκτόξευσε ο Μέττερνιχ για την αντίδραση της Αυστρίας και των άλλων ευρωπαϊκών δυνάμεων, σε περίπτωση που η Ρωσία βοηθούσε τους εξεγερμένους, “υποχρέωσαν” τον τσάρο όχι μόνο να κρατήσει ουδέτερη στάση αλλά και να προβεί σε επίσημη “αποκήρυξη” του Υψηλάντη και του κινήματός του.

Ο Υψηλάντης όταν παρέλαβε

τη συνταγμένη από τον Καποδίστρια επιστολή “αποκήρυξης” του, αντίγραφο της οποίας είχε παραδώσει ο Στρογκάνοφ στο σουλτάνο, έμεινε εμβρόντητος. Δεν πίστευε στα μάτια του όταν διάβαζε πως “Ο Αυτοκράτωρ ουδεμίαν, ούτε αμέσως ούτε εμμέσως παρέξει υμίν συνδρομήν, διότι, επαναλαμβάνομεν λέγοντες, ήθελεν είσθαι ανάξιον αυτού το υποσκάπτειν τα θεμέλια της τουρκικής αυτοκρατορίας δια επονειδίστου και εγκληματικής ενεργείας μυστικής εταιρείας”.

Από υποψήφιος ηγεμόνας της Ελλάδας ο Υψηλάντης αισθάνεται να μετατρέπεται με μιας σε αποδιοπομπαίο τράγο. Μια βαθιά πίκρα προδοσίας τον πλημμυρίζει.

Αυτή ακριβώς τη βαθιά πίκρα θα εκφράσει αργότερα σε επιστολή του προς την κυρία Ραζουμόφσκι, όταν μετά τη συντριβή των ονείρων του, της γράφει από την Αυστρία: “Εάν θέλετε να σας γράφω και να μου γράφετε, μη μεταχειρίζεστε πια το όνομα του φίλου (: Καποδίστρια). Είναι μια λέξη που μου κάνει κακό. Το ξέρετε πολύ καλά, ότι είχα ένα φίλο. Ε! λοιπόν, θα φρίξετε... μ’ επρόδωσε!”.

Όταν ο Μέττερνιχ έγραφε στις 21/12/1821 στον πρεσβευτή του στην Πετρούπολη, πως είχε “πάνω από είκοσι αποδείξεις ότι ο Καποδίστριας και ο Υψηλάντης ασχολούνται ήδη από το 1819 με τη μελλοντική εξέγερση” και πως “τώρα βέβαια ο ένας θα κατηγορεί τον άλλο, ότι δεν έμεινε πιστός στη συμφωνία”, είχε εν μέρει δίκιο. Εν μέρει, γιατί ο Υψηλάντης τήρησε όσα είχε συμφωνήσει να κάνει.

Το σημαντικό ερώτημα που τίθεται σχετικά με την “αποκήρυξη” είναι αν ο Αλέξανδρος Α΄ και ο Καποδίστριας πίστευαν ότι η Αυστρία και οι άλλες δυτικές δυνάμεις θα επέτρεπαν στη Ρωσία να υποστηρίξει μία εξέγερση που είχε σχεδιάσει εκείνη για να προχωρήσει σε διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Αυτή τη σκέψη θα μπορούσαν να κάνουν αδαείς και αφελείς άνθρωποι. Ούτε όμως ο τσάρος, μήτε πολύ περισσότερο ο Καποδίστριας είχαν δείξει πως ήταν άνδρες με τέτοια χαρακτηριστικά. Η εμπειρία και η

ευφυΐα τους ήταν δεδομένη. Δεδομένη άρα, περισσότερο ή λιγότερο, θα πρέπει να είχαν και την αντίδραση του Μέττερνιχ.

Αν τα πράγματα έχουν έτσι, προκύπτει ένα σημαντικό ερώτημα. Το σχέδιο που νόμιζε ο Αλέξανδρος Υψηλάντης για “ρώσικο σχέδιο” ήταν ολόκληρο το σχέδιο ή μόνο ένα τμήμα του; Και αν όχι ποιο ήταν το συνολικό σχέδιο των Αλεξάνδρου Α΄ - Καποδίστρια για το ’21;

Η ρώσικη στρατηγική αποσκοπούσε στη δημιουργία ενός ελληνορθόδοξου (:γκραικο-αρβανίτικου) κράτους-προτεκτοράτου στο νότιο άκρο της βαλκανικής. Ενός μικρού, τεράστιας όμως γεωπολιτικής σημασίας, μισοανεξάρτητου κράτους υποταγμένου στη ρώσικη πολιτική.

Τα γεωγραφικά όρια αυτού του κράτους τα περιγράφει επακριβώς ο Αλέξανδρος Υψηλάντης στην απαντητική επιστολή του προς τον τσάρο (στα τέλη Μαρτίου 1821), μετά την αποκήρυξή του. Ο Υψηλάντης θεωρώντας ότι, ως ελάχιστο για την έναρξη διαπραγματεύσεων με την Πύλη πρέπει “να ληφθεί η αυτονομία της Πελοποννήσου, όλης της Στερεάς και των Νήσων”, όχι μόνο υπενθυμίζει στον τσάρο ότι είναι μέτοχος της ρώσικης πολιτικής αλλά ταυτόχρονα του ζητά να τον αφήσει να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο.

Ο ρόλος όμως του Υψηλάντη στο ρώσικο σχεδιασμό ήταν διαφορετικός από αυτόν που τον είχαν κάνει να πιστέψει πως είχε.

Αυτό που απασχολούσε τον τσάρο και τον Καποδίστρια ήταν απ’ την αρχή να ξεσηκωθεί η Ελλάδα, να κατορθώσει δηλαδή η Φιλική να ξεγειρεί το Μοριά, τη Ρούμελη και τα νησιά. Όλες ωστόσο οι ειδήσεις απ’ την Ελλάδα οδηγούσαν στο ίδιο συμπέρασμα. Η Ελλάδα θα ξεσηκωνόταν μόνο αν πίστευε ότι η Ρωσία άρχισε τον πόλεμο κατά του σουλτάνου.

Ο Παπαφλέσσας που ήταν ο κύρια επιφορτισμένος από τα στελέχη της Φιλικής να ξεγειρεί το Μοριά, αυτό ακριβώς το καθολικό αίτημα αντιμετώπισε: πρώτα η Ρωσία.

Στη σύσκεψη των στελεχών της Φιλικής του Μοριά στη Βοστίτσα (Αίγιο) στα τέλη Ιανουαρίου 1821, ο Παπαφλέσσας βεβαίωσε σαν πληρεξούσιος του

Υψηλάντη, ότι πίσω από το κίνημα βρίσκεται ο ίδιος ο τσάρος. Όμως τα λόγια μόνο δεν έφταναν για να πείσουν τους αρχειείς και τους προύχοντες. “Είσαι απατεώνας και εξωλέστατος που οδηγεί το έθνος στην καταστροφή για να πλουτίσεις από τις αρπαγές”, του απάντησε ο Παλαιών Πατρών Γερμανός. “Τα λόγια σου είναι άστατα, ιδιοτελή και σχεδόν μπερμπάντικα κι αν στηριχθούμε σ’ αυτά παίρνουμε το έθνος στο λαιμό μας”, συμπλήρωσε ο Ανδρέας Ζαίμης.

Κάθετα αντίθετους βρήκε ο Παπαφλέσσας και τους Δελιγιανναίους στα Λαγκάδια. “Τον είπομεν, γράφει ο Καννέλος Δελιγιάννης, ότι ημείς με τους εδικούς σου λόγους και με του Υψηλάντη τα ονειροπολήματα και με τας ξηράς και ανυπάρκτους υποσχέσεις δεν είμεθα ανόητοι, μήτε απελπισμένοι να καταστρέψωμεν την πατρίδα μας”.

Αυτό ακριβώς το κλίμα, που συνάντησε ο Παπαφλέσσας στο Μοριά ήταν ήδη γνωστό στον Τσάρο και τον Καποδίστρια και το έλαβαν σοβαρά υπόψη στο σχεδιασμό τους. Η Ρωσία δεν είχε σκοπό να επαναλάβει τα Ορλοφικά σε μια εποχή που είχε απέναντι της μια Ευρώπη σύμμαχο της Πύλης.

Η Ελλάδα θα ξεσηκωνόταν μόνο όταν έβλεπε πως η Ρωσία σήκωνε τα όπλα κατά των Οθωμανών. Στο βαθμό που αυτό δεν ήταν δυνατόν να συμβεί, χωρίς να υπάρχουν οι κατάλληλες διεθνείς προϋποθέσεις, η Ελλάδα έπρεπε να ξεσηκωθεί νομίζοντας ότι η Ρωσία σήκωνε τα όπλα. Όταν θα συνειδητοποιούσαν οι εξεγερμένοι στην Ελλάδα την αυταπάτη τους, θα ήταν πλέον αργά και τα χέρια τους βουτηγμένα στο αίμα.

Το κίνημα του Υψηλάντη στη Μολδοβλαχία, ήταν μια εντυπωσιακή ρώσικη κίνηση. Το γεγονός ότι η “ελληνική επανάσταση” κηρύχθηκε δίπλα στα ρωσικά σύνορα υπό τα όμματα σχεδόν του ρωσικού στρατού, ότι ηγείτο αυτής ο στρατηγός υπασπιστής του τσάρου, ότι οι ρώσοι αξιωματικοί διευκόλυναν με κάθε τρόπο τη διέλευση πάσης εθνότητας μισθοφόρων από τη Βεσσαραβία στις ηγεμονίες, ότι βρέθηκαν τόσα όπλα

για να εξοπλιστούν 13.000 άνδρες (μαζί με αυτούς του Βλαντιμνέσκου) και τόσα χρήματα για τη μισθοδοσία τους, έκανε όλο τον κόσμο να πιστέψει ότι το επόμενο βήμα ήταν η κήρυξη από τον τσάρο του πολέμου κατά της Πύλης.

Αυτό ακριβώς πίστεψε ο σουλτάνος και άρχισε να σκέφτεται την υπεράσπιση πια της πρωτεύουσας του, αυτό ο Αλή Πασάς των Ιωαννίνων που συνέχισε να αντιστέκεται με υψηλό ηθικό, αυτό και ο λαός στην Ελλάδα που ωθούμενος από τους Φιλικούς ξεσηκώθηκε.

Το κίνημα στις ηγεμονίες ήταν ένας θεαματικός αντιπερισπασμός της Ρωσίας. Τη στιγμή που όλα τα μάτια ήταν στραμμένα στη Μολδοβλαχία, η Φιλική είχε αθόρυβα βάλει φωτιά στην Ελλάδα.

Η ταχύτητα μετάδοσης των ειδήσεων, το πόσο δηλαδή γρήγορα μπορούσες να μάθεις τα νέα την εποχή εκείνη, είναι ένας σημαντικός παράγοντας για να καταλάβουμε τι ήξερε ο κόσμος κάθε στιγμή. Ο άλλος παράγοντας ήταν ο απόλυτος σχεδόν αναλφαβητισμός που επικρατούσε στα Βαλκάνια. Οι ειδήσεις μες’ στο λαό μεταδιδόταν προφορικά, αργά και διαστρεβλωμένα.

Από το Βουκουρέστι μέχρι την Πάτρα ένα έγγραφο χρειαζόταν περίπου 15 – 20 ημέρες για να φτάσει στον προορισμό του. Οι πολιτικά ενδιαφερόμενοι εγγράμματοι στο Μοριά, ανεξαρτήτως στρατοπέδου, έμαθαν επομένως μεταξύ 9 και 14 Μαρτίου, ότι ο Υψηλάντης πέρασε τον Προύθο.

Η αποκήρυξη του Υψηλάντη από τον Τσάρο γίνεται γνωστή στη Μολδαβία στις 28 Μαρτίου. Οι εγγράμματοι ενδιαφερόμενοι στο Μοριά θα μπορούσαν να την πληροφορηθούν από τα μέσα Απριλίου και έπειτα. Τότε όμως είναι πλέον αργά: Μοριάς, Ρούμελη και νησιά έχουν ξεσηκωθεί σχεδόν στο σύνολο τους.

Πέρα από αυτό, η Φιλική είχε στήσει στην Ελλάδα ένα φοβερό μηχανισμό παραπληροφόρησης. Ιδού ορισμένα παραδείγματα:

Σύμφωνα με τον Φραντζή στις 21 Μαρτίου ο Παπαφλέσσας ανακοινώνει ότι “εγέμισε η Μάνη και το Μαραθονήσι από καράβια” (:ρώσικα), στις δε 25 Μαρ-

τίου ότι *“πυρπολείται ο σουλτανικός στόλος, ότι δίδεται πυρ εις όλην την Κωνσταντινούπολιν, ότι φονεύεται ο σουλτάνος”*.

Ένας διαδοσίας, σύμφωνα πάντα με το Φραντζή, *“πληροφορεί”* με ενθουσιασμό στους εξεγερμένους της Αρκαδιάς (Κυπαρισσίας), στα τέλη Μαρτίου, ότι είδε με τα μάτια του στην Καλαμάτα να αράζουν 80 καράβια (: ρώσικα) με 20.000 άνδρες οι οποίοι ξεφόρτωσαν και γέμισαν τέσσερα σπίτια άρματα και κανόνια.

Ο Βάμβας αναγγέλλει τον Ιούλιο στους Κουντουριωταίους: *“πρέπει να μάθετε ότι η Ρωσία εκήρυξε τον πόλεμο κατά του τυράννου και ότι συμμαχεί με ημάς. Ο κύριος Μυλωνάς, ο ρώσος κόνσουλς της Χίου, μας έφερε την χαροποιάν ταύτην αγγελίαν”*.

Ο Φιλήμονας γράφει πως ο Γ. Βαρνακιώτης λέει στους Ρουμελιώτες πως *“ο αρχηγός του Γένους μας πρίγκιψ Υψηλάντης κυρίευσε την Αδριανέ (:Αδριανούπολη) με το πυρ και τη μάχαιραν, και εντός ολίγου εμβάινει και εις αυτήν την Κωνσταντινούπολιν”*. Και ο Βαρνακιώτης τα λέει αυτά όταν ο Υψηλάντης είναι ήδη αιχμάλωτος των Αυστριακών στο φρούριο του Μούγκατς.

Ο Κολοκοτρώνης στην Αλωνίσταινα *“πληροφορεί”* στους άντρες του πως *“οι Ρούσσοι επήρανε την Ενδρενέ (:Αδριανούπολη) και έως τώρα θα επήρανε και την Πόλιν και μας στέλνουν αρχηγόν εδώ με χρήματα, με μπαγιονέτες δέκα χιλιάδων και με πολεμοφόδια και όπλα”*.

Ο Αλ. Κριεζής διηγείται πως έμαθαν την *“πτώση”* της Πόλης: *“Αγροικούμεν έξω εις το Τρίκερι πυροβολισμούς και κανονιοβολισμούς. Στέλλω άνθρωπόν μου έξω με τη λέμβον να ιδή τι τρέχει και επέστρεψεν ευθύς και φωνάζει: “Τα συχαρίκια!”. Ανέβη εις το κατάστρωμα και μοι λέγει ότι ήλθε γράμμα από το (Άγιον) Όρος γράφοντας ότι εις τας 2 Μαΐου επάρθη η Κωνσταντινούπολις! Ηρχίσαμεν και εκανοβολήσαμεν και ημείς περίπου 30 κανόνια, εκαθήσαμεν εις την τράπεζαν, εφάγαμεν ευθυμούντες και ήμεθα όλοι χαρές”*.

Η *“αποκήρυξη”* επομένως του Υψηλάντη, σε τίποτα δεν επηρέασε την πορεία της εξέγερσης στην Ελλάδα.

Ο αντιπερισπασμός της Μολδοβλαχίας εξανάγκασε τα οθωμανικά στρατεύματα να μάχονται εκεί έως τα τέλη Αυγούστου, αντί να κατέλθουν στο νότο για να αντιμετωπίσουν τους ξεσηκωμένους στο νότο.

Η *“αποκήρυξη”* του Υψηλάντη δεν ήταν τακτικός ελιγμός αλλά μια προσχεδιασμένη κίνηση ματ της ρώσικης διπλωματίας στη διεθνή σκακιέρα, η οποία απενοχοποίησε με θεαματικό τρόπο τη Ρωσία σχετικά με την κατηγορία της άμεσης εμπλοκής της στα γεγονότα.

Ενώ η Ρωσία είχε πετύχει το στόχο της, την εξέγερση στην Ελλάδα, η δύση αγαλλίαζε για την *“αποκήρυξη”* του Υψηλάντη και συνέχιζε το μακάριο ύπνο της.

Τη στιγμή που ο τσάρος και ο Καποδίστριας είχαν ρίξει στάχτη στα μάτια όλης της Ευρώπης, ο Μέττερνιχ, ο πατριάρχης της δυτικής διπλωματίας, πιστεύοντας πως εξανάγκασε τον Αλέξανδρο Α΄ να αποκηρύξει τον Υψηλάντη, έγραφε τυφλωμένος στο ημερολόγιο του: *“Ο Αλέξανδρος είναι πιότερο παιδί απ’ όλα τα παιδιά του κόσμου. Όσο για τον Καποδίστρια είναι πια νεκρός. Δε φοβάμαι τους νεκρούς ούτε τα φαντάσματα”*.

Απαιτώντας την *“αποκήρυξη”*, ο Μέττερνιχ κατάπινε το ρώσικο δόλωμα. Το *“μικρότερο παιδί του κόσμου”* είχε θριαμβευτικά εξαπατήσει το *“σοφό”* γέροντα διπλωμάτη, ο δε *“νεκρός”* Καποδίστριας ήταν ήδη υποψήφιος κυβερνήτης του προσχεδιασμένου και ήδη εκκολαπτόμενου *“ελληνικού κράτους”*.

Ο Υψηλάντης, οδηγούμενος εν αγνοία του, σε μία προαποφασισμένη και αναπόφευκτη για την ευόδωση της ρώσικης πολιτικής θυσία, είχε προσφέρει τη μέγιστη υπηρεσία στον τσάρο και τον Καποδίστρια.

Η ρώσικη διπλωματία περνούσε τώρα στο δεύτερο σκέλος του σχεδίου της για το '21. Ποιο ήταν αυτό; Το υπονοεί ο Καποδίστριας σε δύο επιστολές του.

Η πρώτη απευθύνεται προς την Ρωξάνδρα Έντλινγκ, στις 26 Μαρτίου 1820, δώδεκα μόλις μέρες μετά την επίσημη *“αποκήρυξη”*: *“Εμείς δεν επιδοκιμάζουμε το γεγονός της επανάστασεως, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα τηρήσουμε λιγότερο την αυστηρή ουδετερότητα,*

εκτός αν χρειαστεί η ψυχική παρέμβαση της Ρωσίας για να προστατεύσουμε τους Έλληνες από την εκδίκηση των Τούρκων”.

Η δεύτερη επιστολή προς τον απόλυτα έμπιστό του μητροπολίτη Ιγνάτιο, στις 17 Ιουλίου, είναι περισσότερο αποκαλυπτική: *“η επέμβαση της Ρωσίας θα γίνει όχι για να υποστηρίξει τους Έλληνες επαναστάτες, αλλά για ν’ αναγκάσει την Πύλη να σταματήσει τις ασυμβίβαστες με την ειρήνη αναταραχές που δημιουργεί με τις καταστροφές και τους φόνους σε βάρος των χριστιανών”*.

Η Ρωσία δεν είχε σκοπό να το παίξει *“ουδέτερη”* περισσότερο από ότι χρειαζόταν. Και αυτό που χρειαζόταν ήταν να αρχίσουν οι σφαγές των χριστιανών. Περιορισμένες σφαγές θα της επέτρεπαν μια περιορισμένη διπλωματική αντιοθωμανική αντεπίθεση. Γενικευμένες σφαγές θα της άνοιγαν το δρόμο για να περάσει στο επιθυμητό: από την κριτική των λόγων στην κριτική των όπλων.

Σύμφωνα με το ρώσικο σχέδιο έπρεπε η κοινή γνώμη της Δύσης να πιέσει τις ευρωπαϊκές Κυβερνήσεις να παρέμβουν υπέρ των εξεγερμένων χριστιανών. Και αυτή η κοινή γνώμη θα έπραττε τούτο μόνο στο βαθμό που βρισκόταν μπροστά σε γενικευμένες σφαγές του χριστιανικού πληθυσμού.

Ο σουλτάνος Μαχμούτ Β΄ ήταν ωστόσο ευφυής πολιτικός και δύσκολα θα διολίσθαινε σε πολιτικές γενοκτονίας κατά των χριστιανών υπηκόων του. Έπρεπε λοιπόν να εξαναγκαστεί να ανεχθεί μια λογική αντιποίνων, μια εκδίκηση αίματος εις βάρος των χριστιανών. Και αυτό θα μπορούσε να συμβεί μόνο εάν το πρόγραμμα των εξεγερμένων ήταν η εξόντωση των μουσουλμάνων της Ελλάδας. Κι αυτό ακριβώς ήταν το πρόγραμμά τους, όπως σύντομα φάνηκε.

Η γενοκτονία των μουσουλμάνων θα οδηγούσε στην ισλαμική απάντηση, στη γενοκτονία των χριστιανών, που θα επέτρεπε στο ρώσικο στρατό να προχωρήσει σε ιερό πόλεμο εναντίον της Πύλης με τις ευλογίες της χριστιανικής Δύσης.

Οι πρώτες σφαγές του μουσουλμανικού πληθυσμού στην Ελλάδα οδηγούν αναπόφευκτα

στα πρώτα αντίποινα, σε σφαγιασμό Ρωμιών της Κωνσταντινούπολης, όχι μόνο επωνύμων και υπόπτων συμμετοχής στην εξέγερση, όπως του πατριάρχη Γρηγόριου Ε΄ και ορισμένων αρχόντων Φαναριωτών, αλλά και πολλών ανωνύμων αθώων.

Και τότε η Ρωσία, πριν αλέκτωρ λαλήσει τρεις, δείχνει το πραγματικό πρόσωπό της.

Από την εισβολή του Υψηλάντη στη Μολδοβλαχία, πέρασαν 67 μέρες μέχρι να επιτρέψει ο τσάρος στα οθωμανικά στρατεύματα να εισέλθουν σε αυτές. Χρειάστηκαν όμως μόνο 63 μέρες από την αποκήρυξη του Υψηλάντη και 47 μέρες από την είσοδο των Οθωμανών στις ηγεμονίες, για να συντάξει ο Καποδίστριας, εκμεταλλευόμενος τα πρώτα κατά των Ρωμιών αντίποινα, τελεσίγραφο προς το σουλτάνο, με το οποίο ουσιαστικά βάπτιζε τους στασιαστές *“επαναστάτες”* και δήλωνε πως η Ρωσία *“συμφώνως με όλον τον χριστιανισμόν”* δεν θα εγκατέλειπε στην εκδίκηση του τυφλού ισλαμικού φανατισμού *“τους κατά θρησκείαν αδελφούς αυτής”*. Το τελεσίγραφο επιδίδει στην Πύλη ο ρώσος πρεσβευτής Στρογκάνοφ, για την τότε συμπεριφορά του οποίου, ο οθωμανός υπουργός των Εξωτερικών Ρεϊζ Εφέντης έλεγε χαρακτηριστικά πως *“αν αποφασίζαμε να συρθούμε ως το Μπουγιουκντερέ (εκεί που βρισκόταν η ρώσικη πρεσβεία) για να ζητήσουμε συγγνώμη, ο Στρογκάνοφ θα απαιτήσει να πάμε με τα χέρια κάτω και τα πόδια πάνω”*.

Το τελεσίγραφο όριζε οκταήμερη προθεσμία στο σουλτάνο για να συμμορφωθεί με τις ρώσικες αξιώσεις. Η απάντηση του σουλτάνου δεν παρελήφθη από το Στρογκάνοφ γιατί καθυστέρησε μία μέρα να επιδοθεί. Στις 14 Ιουλίου ο Στρογκάνοφ μαζί με όλο το προσωπικό της ρώσικης πρεσβείας αναχωρεί με πλοίο από την Κωνσταντινούπολη. Οι ρωσο-τουρκικές διπλωματικές σχέσεις διακόπτονται και ο τσάρος ενισχύει τη ρώσικη στρατιά της Βεσσαραβίας, ανεβάζοντας τον αριθμό των ενόπλων στους 180.000 άντρες.

Το ρώσικο δέος πρόβαλε τώρα στις πραγματικές διαστάσεις του.

